

EVROPSKÁ SPACE OPERA

ŠEDÁ ZÓNA

RICHARD ŠUSTA

CYKLUS
VÁLKA MEMŮ
KNIHA PRVNÍ

BROKILON

Richard Šusta
ŠEDÁ ZÓNA

Copyright © 2018 by Richard Šusta

Cover © 2018 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-438-3

ISBN PDF: 978-80-7456-439-0

ISBN ePub: 978-80-7456-440-6

ISBN Mobi: 978-80-7456-441-3

Richard Šusta

Šedá zóna

Válka memů,
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. *Chlad Chiméry **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. *Svit magnetaru **
5. *Třpyt strangeletu **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé průměří **

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. *Třináct dnů guerilly **

* připravujeme

<http://www.susta.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Část I.

**Minus tři roky
a šest měsíců**

Pozorovatel výšin

Hlaveň minometu mířila do nebe, ale povznášející oheň dosud neohřál její promrzlé nitro. Přímo nad ní vedl letový koridor, a tak vzhledem imitovala navigační světlo upozorňující na alpský hřeben, poslední nástrahu před aeroportem v údolí. Ve výšinách vyhlížela švýcarský vzduchoplán, jehož přistání se očekávalo za necelou půlhodinu.

Vzdušný obr ve tvaru křídla plul pod mraky a svým cestujícím nabízel kouzelné výhledy na zasněžené velehory. Několik workoholiků je lhostejně přehlíželo a věnovalo se jinému úskalí, které brzy přeroste v otevřenou válku. Boje začnou za tři roky a šest měsíců. Debatující netušili, že budou probírat tak vražedné téma, a minomet nedovolí, aby se to dozvěděli.

Dvaasedmdesátiletý Tadeáš Dvořák moderoval jednání. Celý život překypoval činorodostí. Patřil k zakladatelům první švýcarské inzóny Eurofarm a později stál u zrodu Wescoru, volného sdružení evropských inzón. Nakonec ho ustanovili

prezidentem jeho prognostické rady, která byla odpočinkovým úřadem pro zasloužilé a organizovala rozličné společenské akce.

„Už osm let existuje AI-space,“ zmínil polovirtuální sociální síť se službami umělých inteligencí, „kde se nesmí propagovat prvomemismus. Je tam i samostatná sekce pro zaměstnance Eurofarmu. Její nejaktivnější abonenty jsem sezval na dnešní privátní let vzduchoplánem, abychom všichni společně dorazili na oslavu výročí Wescoru. Víc se sblížíme,“ připomněl svůj záměr. „Připravili jste nějaké zajímavé návrhy, k čemu nasměrovat náš AI-space?“

„Zpracoval jsem krásný graf,“ promluvil jeho kamarád, šedesátiletý Adam Torres, šéf vnitřní bezpečnosti, a začal vzpomínkami na mládí jako vždy, když se dostal ke slovu. „Kdysi jsem hltal vše o manželech Vérisových, kteří vykopali ruiny města memijské civilizace zaniklé před devíti tisíci lety. Jásal jsem, když lingvisté rozluštili jediný dochovaný svitek popisující nadčasové memijské učení o Prvotním memu. To by teoreticky mohlo inspirovat i některá pozdější náboženství a filozofie,“ pokrčil rameny, „jak se často tvrdí.“

„Pár bláznů pak začalo propagovat světonázor Memijců a před čtyřiceti lety založilo prvomemistické hnutí. Údajně neziskové!“ opovržlivě se ušklíbl. „Jenže jeho členové se chovají jako vlivná lobby a ve třetině firem Wescoru už obsadili většinu manažerských postů!“

Zvedl varovně prst, promítl diagram nárůstu počtu vedoucích pracovníků obdivujících prvomemismus a pohlédl na své posluchače. Ti sice souhlasili, protože každý znal někoho, kdo byl různými způsoby vystrnaděný z důležitého místa a nahrazený nějakým agilním ctitelem staronové ideologie, ale nedávali najevo nadšení.

„Tvůj graf prezentuje důsledek. Neukazuje jeho příčinu,“

oponoval mu mladý analytik logistiky. „Dnes je módní hlásit se k prvomemismu, předvádět ekologické manýry, bojovat za odzbrojení a hlásat rovnost lidí podle jejich životních postojů zvaných memy, takže do toho spadnou i roboti a umělé inteligence. Pouze někteří jsou tím příliš posedlí a otravují ovzduší.“

„Bude lepší, když se soustředíme jen na jejich fanatiky,“ navrhl. „Ti třeba prosadili rozšíření mezinárodní výzkumné stanice na Saturnově měsíci. Údajně tam bádá tucet výzkumníků sesbíraných z celého světa, jimž pomáhá kolem třiceti maníků provozního personálu,“ udělal krátkou dramatickou pauzu. „A téhle hrstce lidí se vozí statisíce tun vybavy!“

„Můj graf je reálný, ale ty nás krmíš hoaxem. Budeme všem pro srandu,“ napomenul ho Torres. „Kdyby se na Saturn dodávalo tolik věcí, vědělo by se o tom. Pohyb každého recoinu se dá sledovat, protože je to registrovaná měna.“

„Není všude,“ zavrtěl logistik hlavou. „Třeba Mars odmítl recoiny a dost z toho těží. Velká část švindlů se dnes dělá přes jeho démy,“ objasnil. „Moji kamarádi, kteří pracují na marsovské orbitální stanici Enýó, mají důkazy, že jeden trajekt nedávno odvezl pět tisíc univerzálních průmyslových robotů na Rhee. Dost pro obří fabriku. K čemu to tam potřebují?“

„K tomu taky něco přidám,“ podpořil ho vedoucí operátorů bezpečnostního systému Vigil. Vyvolal sérii snímků z kamer na orbitálním překladišti. Ty ukazovaly nakládku plastových barelů do vakuového kontejneru. Jeden z nich spadl, praskl a unikala z něj temnožlutá kapalina. Dělníci ji pohotově přečerpali do náhradního obalu a vysušili vše, co uniklo.

„Je to měsíc staré,“ pokračoval. „Podařilo se mi získat vzorek té látky. Její kapka zůstala ve spáře podlahy,“ zdůraznil. „Pokud ostatní barely obsahovaly totéž, tak kontejner vezl dvacet pět tun apolymatu na Rhee,“ soustředil pohled na Tadeáše: „Tvého vynálezu. Vystačí jim na cachtání v malém bazénku.“

„Předně jsem jen menšinový spoluautor apolymatu. Hlavní podíl má moje nebožka manželka Sarie Déwas,“ připomněl mu Tadeáš. „Jinak je to nesmysl. To by byla desetina roční produkce Eurofarmu! To by někde určitě chybělo!“ rezolutně odmítl ideu.

„Nechybí, což je divné,“ upozornil ho finanční poradce, další účastník schůzky. „Účetnictví Eurofarmu je v pořádku, alespoň podle posledního hloubkového auditu.“

„No, jedna možnost by tady opravdu byla,“ zamračil se Tadeáš a zavzpomínal na dobu před dvaceti lety, kdy začal šéfovat laboratořím Eurofarmu a při přebírání funkce objevil neschválené experimenty s léky. Klika prvomemistů, tehdy ještě dost malá, toho zneužila. Obvinila dlouholeté přátele jeho rodiny, doktorku Manjulu a Honzu Mazánka, z hazardu se životy pacientů. Na jejich místa nacpala své příznivce.

Oba provinilci se přitom snažili jen snížit cenu apolymatu, léku užívaného hlavně na problémy s počítáním, aby ho učinili dostupnějším i pro nižší příjmové skupiny. Zkoušeli ho rozpouštět ve speciálních směsích. Výsledný mix měl jen o čtvrtinu menší účinnost, ale desetinou cenu. Pokud někdo vylepšil jejich postup, pak by se mohly ztrácet tuny apolymatu, aniž by se o tom vědělo. Co s ním ale na Rhee dělají?

„Kolik žen pracuje u Saturnu?“ otázal se Tadeáš zamyšleně a ironicky dodal: „Že si pořídily apolymatové lázně, které si nemohou dovolit ani miliardáři?“

„Žádná,“ odvětil suše muž od Vigilu. „Cesta k Saturnu trvá půl roku a kolem něho je nevlídný prostředí, co leze na mozek. Rhea má nejvyšší procento sebevražd ze všech odloučených kosmických pracovišť. Ani se tomu nedivím,“ usklíbil se. „Osobně bych práci v tý temný dálce pokládal za trest. A ekonomický přínos nic moc. Všechno, co se nachází tam, se levněji získá u Jupiteru, ke kterému se doletí za poloviční dobu.“

Vzduchoplán nabízel prostornou kabinu o ploše konferenčního sálu. Bez problémů se mu vešla pod obří trojúhelníkovité křídlo poháněné čtveřicí vrtulí, které obstarávaly jen pětinu potřebného vztlaku. O zbytek se starala héliová náplň, nadnášející ho jako vzducholod. Nepotřeboval rozjezdové dráhy, zakotvil na jakémkoli rovnějším prostranství, a tak se hodil pro levnou dopravu i do oblastí bez letišť. Stačilo jen vhodně regulovat otáčky vrtulí a vlastní vahou sám klesl k požadovanému místu.

Mnozí upřednostňovali vzduchoplány pro krátké vzdálenosti, i když cesta v nich trvala déle. Užívali si výhledů na krajinu ležící v malé hloubce pod nimi a dostatek prostoru na práci a různá jednání. Navíc se mohli chlubit, jak vzorně šetří přírodu. Vršek křídla pokrývaly solární panely a vzduchoplán si za příznivého počasí vyrobil energii sám. Pokud neodebíral palivo, všudypřítomné rozsvícené ikony ECO signalizovaly nulovou ekologickou zátěž prostředí, aby všichni získali úžasný pocit, že právě dělají maximum pro blaho Země.

Tadeášův vnuk, Avien Helm, ignoroval zářící ikony. Zajímal se jen o odhad minut zbývajících do přistání. Dnes měl jedenadvacáté narozeniny, ale zatím neslavil. Trpěl ve stylovém japonském kupé, v němž se dalo sedět jen na podlaze, a každou chvíli měnil pozici, aby si ulevil od protivných bolestí v kolenou. Zato Jessica Torresová bez potíží zaujala vzorný lotosový sed naproti němu, avšak nemeditovala, nýbrž nepřetržitě žvanila.

Znal ji z předchozích firemních akcí a při nástupu na palubu se snažil stát neviditelným. Přikrčený se proplížil do zadní části kabiny, kde bylo několik kupé, každé zařízené v odlišném

stylu, a zvolil si japonské, vybavené jen nízkým stolkem a dvojicí kulatých polštářů. Doufal, že nikdo jiný si nevybere tohle mučivé posezení, ale nestihl včas zatáhnout dveře. Dědečkův kamarád Torres si ho všiml a strčil k němu svou vnučku s neochvějným přesvědčením, že dva mladí si budou spolu skvěle rozumět.

Šestnáctiletá Jessica se dokázala bavit jen o módě, s výjimkou pár okamžiků, kdy se chlubila novinkami ve svém albu, které nazývala „DadAm“. Ukládala si do něho vzkazy od otce, jenž tvořil AI-gridy pro zbrojovku z Centrálního Amspace, patřícího do americké federace inzón.

Avien vedle upovídáné holky trpěl ještě víc než na povinných kurzech ekologického chování, ve studentských „Fig bang“ anketách pravidelně hodnocených jako uspávadla roku. Občas pohlédl skrz otevřené dveře kupé na salónek ve střední části paluby, v němž schůzoval jeho dědeček, zda náhodou debata nekončí. Získal by záminku k úniku, ale jednání vytrvale ubíhalo dál, podobně jako Alpy, které pozoroval okénkem vzduchoplánu.

Hory svítily jiskřivou bělostí příjemně bodající do očí, jak nedávná sněhová bouře pokryla většinu skalních hrotů prachovou nadílkou. Zuřila tady poslední dva dny a zablokovala provoz letiště. Silvestrovská oslava se kvůli tomu posunula na Nový rok a přejmenovala se na Novo-Silvestra. Bude monstrózní. Pojila se totiž s významnou událostí, s výročím třiceti let od založení Wescoru.

„A co tohle?“ nadhodil a ze svého insérvu promítl na stěnu obrázek galaxie Pulec jako návrh módního vzoru, aby změnil téma hovoru na něco záživnějšího.

„Leda papoušek v závratí,“ rozesmála se Jessica. „Chci vypadat honosněji!“

Nevzala si na cestu pohodlný unitong, ekologický oděv

inspirovaný hábity Memijců a považovaný za vhodný firemní dress-code, ale oblékla si vardresy schopné měnit barevný motiv. Zdůrazňovala, jak chrání životní prostředí, protože může mít jen jedny šaty, a přesto pořád jiné. Avien to vůbec neocenil. Zlomyslně jí kazil radost! A ani nezatáhl dveře kupé, aby získali víc soukromí! I tak si vpředu povolila zapínání vardresů až k pasu, jako kdyby jí bylo horko, a poodhalila květinové malby na svých prsou. Rozhodně se měl na co koukat, ale drze dělal, že nevidí. Urážlivě zachovával firemní kulturu prosazenou silným prvomemistickým hnutím, pro které neexistovala pohlaví.

„Jsi nemožný pitomec!“ sykla. Zlostně si zapnula vardresy až ke krku a zašklebila se jako rozbředlý sněhulák, protože věděla, že její společník prvo-bláboly neobdivuje.

A ty jsi štangle na módní novinky! poznamenal Avien v duchu, ale navenek se tvářil, že neslyšel. Jeho arogantní sestřeniце Dominika uměla kazit ovzduší daleko horšími jedy. Oproti ní byla Jessica andělskou bytostí, jen příliš sebestřednou.

Stáhl se do sebe, nedával na sobě nic znát a čekal na příležitost k vyřešení situace. Naučil se sebekontrolu od babičky Sarie. A ještě něco od ní zdědil, a to ob generaci, protože u jeho matky se nic takového neobjevilo. Uměl vycítit nebezpečí. Zabolelo ho u srdce při vzpomínce na to, že tahle schopnost nezachránila jeho blízké.

UŽ ZASE! OPĚT VTÍRAVÝ STRACH ZE SMRTI! Dusil se bolestným pocitem, že ohrožení číhá nedaleko. Ale kde? Jessica něco vykládala, avšak téměř ji neslyšel a měl hlavně vztek sám na sebe. K čemu jsou tyhle vjemy, když člověka akorát paralyzují?

*

„Vobjevila se další vobluda!“ vyhrkl arabsky horský dělník, který si teď říkal Al-Qar. Vystrčil konec dalekohledu z pootevřených dveří záchranářské boudy bez oken a snažil se vyluštit registrační značku blížícího se vzduchoplánu. Kuklu proti mrazu měl u úst mokrou a plnou přilepených ledových kousků. Špatně se mu skrz ni dýchalo, ale nemohl ji sundat.

Ani v pozdním odpoledni se venkovní teplota nepřehoupla přes minus třicet stupňů a v kamenném útulku bylo jen o málo víc. Dech čtveřice mužů schovaných uvnitř před větrem se srážel v jinovatce na čtyřmístném sněžném gravi-skútru, který zaplňoval polovinu stísněného prostoru. Jeho motor by jim ohřál aspoň ruce, avšak báli se prozrazení. Radši ho nechali vypnutý, ačkoli už vypotřebovali všechny topné chemické kapsle a trpěli zimou.

„Haksny bolejš. Ať už je to von,“ zasténal mladý kluk, zalezlý i s botami do dvou spacáků. Měl nejrozsáhlejší omrzliny, a tak mu Al-Qar kolegiálně přepustil vak. Vždyť stejně zvědavě číhal u dveří a bojoval proti chladu poskakováním a máváním pažemi.

„Bud' rád, ty fňukno, že furt cejtíš hnáty,“ ušklíbl se plešatý horal, který měl s podobnými podmínkami nejvíce zkušeností, a znovu si namazal krémem omrzlé prsty levé ruky. Stavbu pasti v Alpách během vichřice, takový úkol už nikdy nebrat! Mizerné počasí je sice báječně zamaskovalo, ale také poničilo.

Vzduchoplán právě plul nízko nad protějším bokem údolí. Mířil k horskému hřebenu, za kterým už ležel cíl jeho cesty, rozsáhlý komplex vysokohorského rekreačního centra Wescoru.

„Je to ten správnej! Zapnu to,“ konstatoval Al-Qar, když přečetl poznávací značku.

„Počekaj,“ ozval se Uqire, čtvrtý účastník, který celé akci

velel, ale nechával agilnímu Al-Qarovi iluzi, že je důležitým člověkem. Podíval se dalekohledem.

„Jo, SW-AS 5175. Radši to aktivujeme, až se víc přiblíží,“ přikázal a sledoval svůj insérvr. Čekal na zprávu, že mini-drony ukryté v klimatizaci vzduchoplánu přichystaly nejdůležitější část celé akce, a svou nervozitu tlumil vzpomínkami.

V sedmi letech vyvrátil na první zámek a vnikl do otcovy pracovny. Našel tam rodinnou kroniku a s překvapením zjistil, že jeho předkové pocházeli z rodu japonských ninjů. Učarovalo mu to a přemýšlel, jak následovat jejich odkaz i v moderní době plné bezpečnostních AI a obranných robotů. Roky studoval a trénoval, poté zdokonaloval svůj styl na drobných zakázkách, až se odvážil velkých akcí. Pokaždé unikl zatčení, i když někdy jen o pár vteřin, a už pětkrát změnil vzhled plastickou operací.

Dnes nevypadal jako Asiat. Lidé v něm viděli nezajímavého bělocha neurčité národnosti a většinou si ho nepamatovali, protože jeho současná tvář nenabízela žádné zvláštní rysy, podle nichž by se snadno poznala. Pokud s ním mluvili, neutkvěl jim v paměti ani tón jeho hlasu a brzy zapomněli, že se představil jako Uqire. Vybral si tuhle přezdívku, jelikož se lehce vytrácela z mysli. Zpravidla skromně klopal zrak. Nebylo mnoho těch, jimž dovolil, aby se mu delší dobu dívali do očí. Všichni takoví znejistili podivným chladem, který spatřili v jeho zřítelnicích.

Třicet dva let pracoval pro fighy, jak se nazývali členové radikální skupiny, která se ukrývala uvnitř prvomemistického hnutí. Provedl dost očišťovacích akcí, už je ani nepočítal, a stal se vybíravým. Banality nechával začátečníkům. Ujímal se jen zdánlivě nemožných úkolů jako třeba zakázky na vyvraždění pasažérů vzduchoplánu tak, aby vina padla na jiné.

Mluvil obstojně syrskou hovorovou arabštinou a naverboval

spolupracovníky mezi bojovnými muslimy přestrojený za veterána džihádu. Nejvíce času věnoval přípravě prostředků. Nešlo využít samonaváděcí protiletadlové zbraně, protože amatéři si nic takového nevyrobí. Kriminalisté, kteří budou vyšetřovat teroristický útok, musejí rychle najít stopy uzavírající důkazní kruh, aby usoudili, že již vypátrali vše podstatné a jednalo se o pouhou sólovou akci fanatických islamistů.

„*GND soon*,“ přišla zpráva od velitelského mini-dronu ohlašující, že jeho jednotka mechanických záškodníků splnila předepsané úkoly a připravila se k seskoku ze vzduchoplánu.

„Aktivuj minomet!“ zajásal Uqire, když si ji přečetl.

Al-Qar vyběhl s vysílačkou ven do mrazu, aby anténa dávala silný signál. Stiskem knoflíku odeslal kódovaný povel. Po chvíli to radši udělal ještě jednou a znovu se ukryl uvnitř.

„Snad to tam dorazilo,“ pokrčil rameny. Past uměla jen přijímat a nepotvrzovala příkazy. Když ji instalovali, překontrolovali spojení, zda je v pořádku. Určitě tak i zůstalo!

„Je čas na modlitbu,“ řekl Al-Qar iniciativně. „Alláh je velký. Jeho prorok Mohamed přišel z Mekky do Mekíny...“ zarazil se. Nebyl si jistý, jestli jména měst nepopletl.

Byl zasvěcený do ušlechtilé věci teprve před čtvrt rokem. Během obřadu viděl opojné obrazy, které mu promítali přímo do očí, a nakonec dostal barevné leporelo „Pravda o memu džihádu“. Nyní měl v životě jasno. Zmizely otázky o smyslu jeho bytí. Věděl vše potřebné pro lepší budoucnost. Trápila ho jediné paměť. Nedokázal si v ní udržet tolik nových slov.

Raději uvedl podstatnou věc: „Mohamed toužil všem zvěstovat, že každý džihádista, tedy očistitel světa od špatných memů, se bude nesmírně radovat.“ Přivřel oči a myslel na vize, jimiž se opájel při zasvěcení. Ještě nikdy neviděl něco tak kouzelného jako Alláhův ráj. Zahrada plná jídla a žen milujících věrné bojovníky.

Dosud jen trpěl zásluhou prašivých psů letících nahoře. Ti napřed nutili jeho předky těžít ropu. Nepoučili se ani Ohnivým deštěm, kterým je Alláh potrestal za jejich hříchy. Místo pokání jen vyhlásili WESC, War Economy for Sustaining Civilization, válečnou ekonomiku pro udržení civilizace. Najednou nechtěli suroviny. Prý si je už těžší na jiných planetách, energii vyrábí z malých sluncí a nepotřebují ničit Zemi. Kecy! Zase ničili celé národy! Uzavřeli se v pevnostech výrobních inzón a nechali zbytek světa živořit. Posílali tam jen roboty, aby rozbíjeli vše, co sami považovali za nebezpečné. Jo, občas dovezli nějaká semena k zasazení, jenže ta rostla čtvrt roku. Dobytek k pastvě byl zajímavější, ten zaplnil žaludek okamžitě.

Al-Qar zažil největší rozčarování, když se přestěhoval za příbuznými do švýcarské inzóny. Těšil se na život v blahobytu, ale měl tady jen kvalifikaci na podřadnou práci pomocníka horské služby, což znamenalo vše od sběru odpadků až po namáhavou údržbu cest. Závistivě přitom sledoval bohaté náfučky, kteří si užívali vymožeností, o nichž vždy snil, ale jeho samotného nechali v otroctví nízké mzdy. Spal sice ve vlastní posteli a dostával dobré jídlo, jenže trpěl ještě víc než v dobách, kdy nocoval hladový v potrhaných stanech zamořených hmyzem. Předtím ho hřála naděje, dnes jen nekonečný vztek.

„Allahu akbar!“ čtveřice mužů recitovala *takbír*. „Bůh je největší,“ opakovali dokola rty okoralými od žízně, kterou mohli tišit pouze sněhem, protože poslední zbytky vody jim už zmrzly. Neklečeli, na zledovatělé podlaze to nešlo, vsedě mechanicky drmolili modlitbu a mysleli na brzký návrat do tepla.

*

Vzduchoplán se blížil ke skalnímu hřebenu uzavírajícímu údolí. Před ním už plul jen kousek nad terénem, v letovém koridoru, řízený navigačním paprskem cílového kotviště. Právě minul malý zasněžený hrot na úbočí, na jehož vrcholu byla upevněna geodetická kamera připojená k průmyslovému počítači odolnému proti mrazu. Jeho program znal rozměry tělesa letícího nad ním. Z obrazového záznamu vypočítal rychlost vzduchoplánu na 153 km/h, výšku na 317 metrů nad terénem, a určil i vektor letu, což byly údaje nutné pro správné zaměření a stanovení doby výstřelu.

Poslal ihned povel minometu umístěnému těsně pod skalním hřebenem. Jeho palebný systém otevřel záklopku chránící ústí hlavně a současně s tím korigoval náměr o čtyři a půl stupně. Vše stihl za necelé tři sekundy. Chvíli poté obdržel pokyn, aby zažehl výmetnou nálož.

Těžká dělostřelecká mina, dlouhá jako lidská ruka, vylétla vzhůru v zášlehu plamenů stabilizovaná křídélky, a to osmi malými na zádi a čtyřmi velkými, které se vyklopily za letu z boků jejího pláště. Za pronikavého vytí stoupala rychlosti zhruba sto osmdesát metrů za sekundu, avšak pořád zpomalovala gravitací i třením o vzduch. Teprve po dvou vteřinách narazila na kabinu pro cestující a probila její dno. Neprojela celá dovnitř, ale díky zvláštnímu tvaru penetrační hlavy ukryté pod balistickou čepičkou a bočním křídélkům uvázla v obvodovém plášti. Šťastnou shodou okolností se probourala do opuštěného mexického kupé, které sousedilo s japonským posezením, v němž se Jessica chlubila svými vardresy.

Z podlahy vyjely dvě třetiny střely se špicí zdeformovanou nárazem a chvíli to vypadalo, jako kdyby dovnitř nakoukla příšerka ve tvaru rozdupané konzervy. Poté explodovala výmetná nálož a vychrlila bílý plyn. Zadní část miny byla

výbuchem vymetená ven a při pádu k zemi se několikrát otočila ve vzduchu, až dopadla na strmý skalnatý štít na druhé straně hřebene. Zvonivě se odrážela od kamenů, dokud nedoskákala na povlovnější část, kde zůstala zapíchnutá ve sněhové závěži.

Za necelou minutu ji sebral bílý robot plující na antigravitačních nadnášedlech nízko nad terénem jako dravý pták. Jeho dvojče našlo o kus dál i záškodnické mini-drony, které se shlukly a společně se vystřelily větracím otvorem ze vzduchoplánu. Volným pádem se zřítily na zasněženou pláň podobné námraze odpadávající z křídla.

Oba mechaničtí lovci donesli své nálezy ke sněžnému gravi-skútru, který se vzápětí ztratil málo používanou cestou vedoucí po úbočí.

*

„Alláh nám dopřál zásah!“ zaradoval se Al-Qar.

„Ale letí dál,“ zvedl se omrzlý kluk ze sedačky a doskákal ve spacácích ke dveřím, aby viděl výsledek úsilí, které ho stálo tolik bolesti. Vzal si dalekohled a zklamaně se díval, jak vzduchoplán mizí za skalním hřebenem, jímž končilo údolí.

„Tu obludu bys nesundal ani protiletadlovým kanónem. Je moc odolná!“ zašklebil se Uqire. „Potřebovali jsme ji jen zamořit plynem,“ připomněl cíl akce. „Jedeme se ohrát.“

Vytlačili těžký sněžný gravi-skútr ven a vystříkali vnitřek boudy chemikálií ničící genetické stopy. Poté ujížděli dolů s leviiboardy v koši vzadu a nelišili se tak od jiných rekreantů, kteří si podobné vybavení půjčovali pro volné lyžování.

Brzy dojeli k přejezdu přes malou říčku. Uqire tady zastavil, což omluvil svou expresní potřebou. Seběhl k vodě a po zledovatěném břehu zalezl pod mostek, aby měl soukromí.

Spokojeně si přečetl vzkazy od spojky v údolí, že se podařilo sebrat projektil i všechny mini-drony.

Odhrnul sníh z bílého vaku, který si tam schoval, a když si ověřil, že nafukovací loďka imitující tvar ledové kry je nedotčená, vytáhl vysílačku. Dálkovým povelom odpálil dvě sebevražedné vesty ukryté pod sedadly gravi-skútru, které dohromady obsahovaly dvacet kilogramů trhaviny a stejnou váhu ocelových kuliček. Exploze katapultovala jeho tři bývalé společníky k nebesům a zbarvila bílý sníh kusy jejich padajících těl.

Hlava Al-Qara se dokonce našla tři sta pět metrů od místa výbuchu. Trčela ze závěje na skalním hrotu a z bílých výšin pozorovala letový koridor vzduchoplánů.

Adžinka

Avien seděl jen půl metru od místa zásahu, nejbliže ze všech cestujících, a přesto nic neviděl. Střela se probourala kousek od něj do sousedního mexického kupé, které mělo také odsunutě dveře. Kdyby se někdo zdržoval na protilehlé straně kabiny, třeba u kruhového jídelního stolu, mohl by snad něco spatřit. Dlouhou dobu tam hodovala skupinka šesti lidí a hlučně předváděla svůj nezměrný apetit i náladu. Marnotratně objednávala další pochutiny a nápoje za ceny létající vysoko v oblacích, ale pět minut před zásahem už vše spořádala a přesunula se do vyhlídkové přední části. Ztratila tak šanci na post výjimečných svědků, jejichž zprávy trhají rekordy sledovanosti.

Všichni to jen slyšeli. Napřed se ozvalo zadunění a podlaha se drobně zachvěla, asi jako když někdo zlostně dupne na visuté lávce, avšak obří vzduchoplán plul klidně dál. Nezakymácel se. Jeho majestát se nenechal rozházet mrňavým kouskem kovu. Nezacloumala s ním ani následná exploze, sice hodně

hlučná, ale neobvykle ohleduplná k pasažérům. Skoro se zdálo, že teroristé dnes zpytovali děravé svědomí a rozhodli se provést humánní útok neškodící bližním.

Výmetná nálož neroztříštila plášť střely, jen odhodila její špičku. Z miny vytryskl gejzír bílého dýmu. Jeho záplava se rozlila z mexického kupé jako voda z proraženého dna námořní lodě a vmžiku zaplnila celou kabinu. Cestující se vyděsili a intuitivně zadrželi dech, ale nemuseli na dlouho, podezřelá mlha se za minutu ztratila ve ventilaci.

Avien seděl zády k explozi a opíral se o stěnu, na níž visela tepaná replika chrámového gongu, nyní proměněná v rezonátor. V první chvíli si připadal, jako když má velký subwoofer těsně u hlavy a bubeník zrovna rozpálil explozivní sólo. Ztrácel se v rachotu a nedokázal si uvědomit, co se kolem něho děje. Domníval se, že došlo k poruše motorů. Když spatřil něco bělavého ve vzduchu, přestal dýchat a chtěl si lehnout na podlahu, aby se neotrávil kouřem.

Pokoušel se naznačit Jessice, ať také zalehne, avšak sám nesvedl rozumný pohyb. Pletlo se mu nahoře a dole a vše kolem něj se houvalo jako na rozbouřeném moři, ale udivilo ho, když si všiml, že jeho sklenice s pitím nejezdí po desce stolku.

Jessica mávala rukama ještě divočeji než při odhánění moskytů. Podle jejího vyvádění by jich sem musel vletět celý roj, aspoň tak to vypadalo, a proto Avien nechápal, proč holka otevírá pusku dokořán. Akorát něco polkne. Spíš panicky ječela, ale v ohlušujícím dunění a pískotu valícím se ze všech stran ji vůbec neslyšel.

Do kupé se nahrnuli tři pánové, zacloumali s ním a také hýbali ústy. Tahali ho za rukáv unitongu, ale nerozuměl, co mu chtějí. Skrz ně se posléze prodral jeho dědeček a snažil se cosi sdělit.

„Neslyším, moc to píská!“ vykřikl Avien, ale znělo to nějak

huhňavě. Lidé kolem něho sebou šklubli a něčí prsty se dotkly jeho pravé ruky, kterou měl nejbližše ke dveřím. Na svém předloktí spatřil tržnou krvácející ránu. Netušil, jak k ní přišel. Mohly ho zasáhnout úlomky z roztráštěné podlahy, nebo se v tom zmatku o něco poranil sám.

„NAHLAS! NEROZUMÍM!“ zařval ze všech sil. Pak si uvědomil, že bude asi jediný, komu hvízdá v uších. Určitě ho ohlušilo silné zadunění gongu těsně za jeho hlavou. Proč však slyší ten protivný pískot a nevnímá naprosté ticho? Vstal, ale zavrával a málem se rozplácl na podlaze.

Zachytili ho, vyvedli ven z japonského kupé a položili na volnou širokou sedačku. Lili mu na ránu pálivou dezinfekci a otírali tvář, jako kdyby krvácel i z nosu. Něco mu píchli injekčním perem, ale vůbec necítil bolest. Zhluboka dýchal, pískání postupně sláblo a vracel se mu sluch. Původně vysoký tón klesal, až přešel v temné hučení mísící se s rachotem vrtulí pronikajícím dírou do kabiny. Občas se dala zaslechnout nějaká slova, i když přerývavě. Pocit ohrožení zůstával.

*

Avien vystupoval ze vzduchoplánu jako první za všech. Nevnímal rozlehlé zasněžené údolí, v jehož nitru se rozkládaly hotely a zábavné haly vysokohorského střediska Wescoru. Pořád vrával, a tak ho podpírali dva členové záchranné služby, kteří nedbali na jeho silácké protesty, že sice neudrží rovnováhu, ale dokáže jít sám.

Připoutali ho na nosítka a strčili do gravikoptéry. Po pěti minutách doletěli na heliport vzdálený dvě stě metrů od malého sanatoria, které zdálky vypadalo jako ozdobný řetízek zasazený do boku údolí. Přeložili ho na čekající robotické lůžko ve tvaru protáhlého gumového člunu na osmi kolech. To samo

zavřelo svůj průhledný kryt, zapnulo interní vytápění a rozjelo se úzkou cestičkou sevřenou po obou stranách barikádami odhrnutého sněhu.

Avien ucítil vibrování insérveru na svém zápěstí. Myslel si, že volá jeho dědeček, a tak si vleže dal dlaň levé ruky před obličej a mechanicky přijal hovor.

„*Slyšíte se?*“ ozval se ženský hlas a na střešní okénko se promítna tvář zelenooké zrzky. „*Jsi prý raněný,*“ zeptala se starostlivě.

„Kde se tu bereš?“ žasl Avien, když v ní poznal svou o devět let starší sestřenici Dominiku.

„*Přiletěla jsem jiným spojem o hodinku dřív a čekala na vás v kotvišti,*“ odušila. „*Kdo zaútočil na vzduchoplán?*“ zajímala se zvědavě.

„Nejspíš prvomemisté,“ vyštěkl bezmyšlenkovitě. Byl vynervovaný a neuvědomil si, že i pár zbrklých slov mu snadno zničí život, zejména tehdy, když je pronese před ní.

„*A souhlasíš...*“ chtěla se ještě na něco zeptat, ale do hovoru vstoupila policejní AI, monitorující provoz ve veřejné síti.

„*Byl vyhlášen zvýšený stupeň pohotovosti,*“ oznámila strohým tónem. „*Informace o teroristickém útoku lze sdělit pouze policistům pověřeným vyšetřováním,*“ zdůraznila a přerušila spojení. Nemusela. Lůžko mezitím vjelo do přijímací ordinace a Avien by debatu stejně ukončil.

*

Primář Markus Raetz, obtloustlý Švýcar s huňatým obočím, které zvětšovalo jeho vystouplé oči do vzhledu gorilího samce, zanechal operační praxe, když si při pádu na leviboardu pochroumal zápěstí. Ujímal se jen drobnějších případů, aby se trochu udržel v kondici. Vydezinfikoval Avienovu ránu a zašil ji.

Jeho pacient ale trval na tom, že má v těle pořád cosi špatného. Primář mu ostře vyhuboval do citlivek a uklidňoval ho tvrzením, že se při prověrce vzduchoplánu nenašlo nic nebezpečného a že šlo jen o hloupou zastrašovací akci. Neuspěl, a tak se insérvrem spojil s Tadeášem a chvíli s ním horečně debatoval. Nakonec ustoupil, ale nijak nezakrýval svůj nesouhlas.

„Jsme hlavně mini sanatorium, špitál jen nouzově, hypochondře!“ zuřil. „Všechny pacouše jsem propustil nebo nechal převézt do nížin, aby můj personál mohl vyrazit na Novo-Silvestra,“ vztekal se. „Tvůj dědeček slíbil, že zaplatí, takže dostaneš jeho vynález apolymate, tu nejlepší širokospektrální blokádu mikrobů, která dnes existuje. A taky nejdražší,“ probodl pacienta očima skrz na skrz jako obtížného brouka. „Někdo pak chytí pořádnou nauzeu z úcty! A ty zas zkazíš zábavu naší zdravotní sestře. Bude na tebe nuceně dohlížet celou noc!“ zle se zamračil. „Už totiž nemám dalšího vočbota. Ten náš jediný je u skutečně nemocné se zlomenou nohou!“

Avien zůstal ležet v mrňavém izolačním pokoji, na jehož stropě nevisel žádný provirt, který by mu poskytl trochu rozptýlení. Trčela z něho jen šeredná klimatizace s biologickými filtry. A do stísněného vnitřního prostoru se vešlo leda lůžko a noční stolek, na jehož horní desce teď ležel dávkovač. Přístroj občas zabzučel a napumpoval další dávku apolymatu do infuzní hadičky zakončené jehlou v Avienově žíle. Zdejší zdravotní sestra, ostříhaná na ježka, seděla v křesle na chodbě, něco si četla a pichlavými poznámkami utínala hned v zárodku jakékoli pokusy o konverzaci.

Její pacient měl astronomický vztek sám na sebe. Dnes se chystal oslavit jedenadvacáté narozeniny, svůj vstup mezi plnoprávné občany Wescoru. Místo toho trčel v cele, kam se dostal vlastním přičiněním. Cítil se tady jako depresivní

pesimista, který při škrábnutí zavolá sanitku a poté pro jistotu i pohřební službu, kdyby záchranka náhodou nepřiletěla. A navíc zbytečně, protože obavy ho vůbec neopustily. Pořád se jimi dusil a poplašnými vzkazy narušoval dědečkovy debaty na novosilvestrovské oslavě.

„Ježku, můžeš na párty,“ ozvalo se z chodby. „Pohlídám vnuka Sarie Déwas sama.“

„Opravdu? Maní, jsi moje zlatíčko!“ zajásala sestra. „Máš to u mě...“

Její další slova se ztrácela v rychlém, slábnoucím klapotu střevíců, jak spěchala slavit.

Do izolačního pokoje vstoupila snědá doktorka s jizvami na vrásčité tváři. Měla krk i ruce svraštělé a plné jaterních skvrn. Avien zkoumal její obličej. Nějak takhle vypadala i jeho babička. Poté si vzpomněl: „Mamučka?“

„Manjula Mukhopadhyay,“ opravila ho lékařka, „ale Saria mi říkala Mamučko, když jsme ještě spolu kamarádily,“ prohlédla si ho. „Jak se cítíš?“

„Děsy zůstávají. Nezabírá to,“ vzdychl Avien. „Nedal mi primář placebo?“ napadlo ho.

Manjula jen pokrčila rameny. Vytáhla z kapsy pláště tyčinku a nabrala na ni kapku léku z dávkovače. Ochutnala ji, pak zkoumala dózu a nakonec zavrtěla hlavou: „Vzal jen trochu starší šarži apolymatu, ale pořád před expirací.“

„Měla tohle moje babička také?“ sykl smutně. „Že trojčila zbytečně?“

„Někdy to tak vypadalo,“ vzpomínala na dávné doby, „ale nebezpečí mohlo existovat, když ho čichala. Jenže pak zmizelo, a proto se zdálo, že vyváděla bezdůvodně.“

„Máš podobné jizvy na tváři jako ona. Taky meteority Ohnivého deště?“ snažil se udržet hovor, aby zase nezůstal sám v pokoji.

„Ne, oheň, ale byly jsme se Sarií u stejného plastika,“ odvětila s nádechem výrazného smutku. „Tehdy se to ještě moc neumělo.“

Sešpulila rty, prohrábla si krátké bílé vlasy a zamyšleně se zadívala na pacienta.

„Tadeáš mne odchytil na večírku,“ pokračovala vážným tónem, „a moc mne prosil, abych ti něco dala. Prý máš dnes jedenadvacetiny. Na něj bych se zvysoka vyprdla. Pro tebe to risknu. Dám ti dárek. Dostaneš to nejlepší, co na Zemi existuje. Musíš ale mlčet! Nesmíš nic prozradit ani svým důvěrným kamarádům. Odpřísáhneš to?“

„Slibuji, že to nevykecám,“ souhlasil Avien.

Doktorka vylovila z kapsy malou skleničku. Otevřela ji a strčila dovnitř špičku ukazováčku. Così podobného pijavici, akorát celé brčálově zelené, jí po něm vylezlo nahoru.

„FUJ, TO JE HNUS!“ vyhrkl vyděšený pacient, když spatřil nevábnou nudli na jejím prstu. Cítil, jak mu žaludek poskakuje v krku.

„Nesud' vše jen podle vzhledu, důležitý je mem!“ napomenula ho. „Se Sariou jsme tomu říkaly adžinka, biologický implantát,“ zavzpomínala. „Umí vypátrat nemoc a naučí organismus, jak s ní bojovat. Nemá ale trávení a musí si občas zaplavat ve výživném roztoku. Její použití vyžaduje mimořádné svolení.“

„Když nahradí léky, proč se tedy tají?“ nechápal.

„Je jich málo. Špatně se množí, a to i ve zdejším čistém vysokohorském prostředí,“ vysvětlovala. „Tuhle jsem pěstovala půl roku,“ zdůraznila. „A taky má nechutný způsob aplikace do nosu. Její zavedení bolí, ale pak už je to dobré. Sneseš to?“ zadívala se na něho.

„Zkusím to,“ přikývl nejistě. Dvakrát polkl, aby zahnal sucho v krku. Pamatoval si, že Manjula sice ctíla Prvotní mem, ale nepatřila k fanatikům. Určitě taková zůstala dodnes.

Nenavrhovala by mu něco nekvalitního, co ohrožuje zdraví. Vždyť jeho babička pracovala s pijavicí, a tak není důvod k obavám. Jen to lehce štípne jako injekce.

Sledoval, jak se doktorčin prst blíží k jeho nosu. Dělal se mu nevolno z pouhého vzhledu tvora bez očí a se slizkým tlustým tělem. Když mu adžinka začala zalézat do levé nosní díry, strašně to šimralo. Šplhala však ke kořeni nosu, do horní části dutin, a neomezovala ho v dýchání, takže ani nevadilo, že párkrát kýchl. Pak se přichytávala na sliznice, možná i probourávala do mozku, aspoň podle palčivé bolesti. Samozřejmě nevěděl, jak vypadají pocity, když mu někdo provrtává hlavu zaživa, ale určitě nebyly horší. Snažil se přemáhat křik, avšak málo úspěšně. Jeho ječení by nejspíš trumflo i alarm požárního poplachu.

Bolest pomalu zeslábla, až nakonec ustala, a blahodárná úleva se rozlévala jeho podrážděnými nervy. Připadal si jako v té historce o nudícím se astronautovi, který občas vylezl z přechodové komory bez skafandru. Chvíli se příšerně dusil ve vakuu a po návratu se opájel docela obyčejným dýcháním.

Manjula vyměnila i dózu v dávkovači. Vložila do něj jinou, plnou žlutošedé tekutiny, vypadající méně vábně než původní lék.

„Prodáváný apolymate má aditiva pro zářivější barvu,“ komentovala náhradu. „Tohle je laboratorní vzorek z čerstvé šarže, kde ještě nejsou,“ dodala smutným tónem hlasu, jako kdyby si vybavila trýznivou vzpomínku. „Brzy zase nakouknu, jak to zabralo.“

Avien trpělivě čekal a sledoval svůj strach. Už se bál, že děsy zůstanou, ale najednou se začaly rozpouštět, až docela zmizely a vystřídala je pohoda. Chvíli se radoval, avšak brzy jen koukal na mřížky stropní klimatizace a znovu trpěl, tentokrát nudou. Poslal dědečkovi vzkaz, že už je v pořádku, a pak si opakoval

hvězdné konstelace, aby se trochu zabavil. Při zkouškách na pilota bude skládat test z orientace bez jakýchkoli přístrojů.

Stísněná místnost ho začínala pomalu dusit horkem a měnila se v saunu. Cítil, jak jeho pot stéká na postel, naštěstí s podložkou schopnou absorbovat vlhkost, takže neležel v mokru. Špatně se mu však dýchalo, i když zkoušel nasávat vzduch široce otevřenými ústy. Připadal si tady jako uzavřený v igelitovém pytli.

„Máš horečku přes čtyřicet!“ vyhrkla doktorka, když ho znovu přišla zkontrolovat.

„Zabralo to, už je mi prima,“ ujistil ji Avien.

„Ten průběh je nezvykle expresní,“ zbledla. Odešla, ale za chvíli se vrátila s lékařskou brašnou. Nasála Avienovu krev do ampulky a strčila ji do malého analyzátoru. Pár minut čekala na výsledky, pak zalapala po dechu.

„Ta horečka pomine,“ pronesla bezbarvým hlasem. „Kdyby adžinka měla hlad, vyleze ven z nosu. Dej ji do roztoku. A buď na ni hodný, pracuje pro tebe.“

Povzbudivě ho pohládila po ruce a s kamennou tváří opustila pokoj. Na chodbě zrychlila krok, ke konci skoro běžela, aby se co nejrychleji dostala do své malé biologické laboratoře. Rozechvělýma rukama zapnula několik přístrojů a horečně prováděla podrobné analýzy odebraného vzorku. Všechny výsledky potvrdily, že Avien má v krvi a-polymiby nejméně dvacátého stupně, i když kabina vzduchoplánu byla zaplněná plynem na pouhou minutu.

*

Na existenci polymibů se přišlo po Ohnivém dešti, jak se nazývaly meteority, které před čtyřiceti šesti roky zasáhly Zemi. Nezůsobily katastrofu, protože napáchaly minimální škody, ale

v následujících letech začala rapidně klesat porodnost a lidé byli častěji nemocní, avšak strádali jen známými neduhy.

Při hledání příčin se vypátraly polymiby, zvláštní mikrobi schopní rychlé proměny. Rozlezli se po celém světě stejně jako prvomemisté a vypadali neškodně, ale jen do doby, dokud nepřešli do aktivní fáze. Pak se stali a-polymiby a vytvářeli mikroorganismy s jiným genetickým kódem. Lidé trpěli běžnou chorobou a marně bádali, kde ji chytili. Měli-li v těle a-polymiby s nižšími stupni aktivace, postihly je třeba jen chřipky či zápalý plic, ale při vyšších se objevily už smrtelné případy jako například otrava krve nebo selhání vnitřních orgánů. Látky uvolňované v těle při těhotenství také podráždily polymiby, ale ty se aktivovaly jen na mírné stupně jedna či dva ničící pouze plod, tedy to, co vyvolalo změny v organismu. Dalo se tomu zabránit vhodnými medikamenty. Existovalo jich dost. Kraloval jim bioaktivní apolymate – nejen svou devadesátipětiprocentní účinností, ale i astronomickou cenou.

Počet lidí v produktivním věku poklesl hlavně v chudých přelidněných zemích, kde si obyvatelé nemohli dovolit léky umožňující početí, a to ani ty nejlevnější. Vyspělý svět pocítil nedostatek pracovních sil jen dočasně. Brzy přešel na wescové ekonomiky, které oslabily vliv územních celků a iniciovaly vznik inzón, chápaných jako uzavřené industriální zóny. Nedovolený vstup do nich se považoval za trestný čin.

Bylo jich stále víc a v některých rozvinutějších krajinách už spravovaly víc než polovinu jejich území v celkovém součtu ploch všech inzón v nich existujících. Nabízely vyšší bezpečí, a tak jejich zaměstnanci v nich nejen pracovali, ale také žili s celými rodinami.

Prudký rozvoj robotizace a AI technologií nahrazoval chybějící dělníky a kosmické lety umožnily odstěhovat všechny

nebezpečné výroby na Měsíc a Mars, což snížilo ekologickou zátěž Země.

Polymiby tak nezpůsobily žádnou apokalypsu, jen přetvořily uspořádání společnosti. Mnoho poblázněných spolků, včetně prvomemistů, je dokonce nazývalo blahodárným zásahem jakýchsi megalů, vesmírných sil mimo jakékoli naše poznání.

*

Bledá Manjula seděla na podlaze, opírala se zády o roh místnosti a strnule zírala na svůj insérvr. Zkoumala polymiby hodně dlouho a dobře věděla, že za minutu do sebe Avien nemohl vstřebat tolik dráždidla, aby se extrémní úrovně proměny objevily tak brzo. Měl sice otevřenou ránu na předloktí, ale ta silně krvácela, takže vše škodlivé vyplavovala ven. Výstřel z minometu vytvářel jen falešnou stopu a paluba vzduchoplánu se zamořila až po něm. Aktivační látka byla nejspíš rozptýlená ventilací, aby ji lidé dýchali delší dobu.

Doktorka se nutila k nahlášení pohotovosti. Pokud však sdělí, že Novo-Silvestr se má přerušit, protože alkohol zesiluje účinky, přizná se tím k nedovolené aplikaci přísně hlídaných medikamentů a přijde o život. Nakonec spojení neuskutečnila. Nebyla bojovnice za nápravu světa jako její přítel Honza Mazánek, a proto ji nechali aspoň zde. Milostivě svolili, aby si tu vybudovala i malé vědecké útočiště, zbytek dávné slávy.

Odvážila se jen drobného rizika. Tvrdě spícímu Avienovi odebrala další krev a potřela s ní dvacet kultivačních misek. Přidala různé testovací roztoky a elektronovým analyzátozem sledovala charakter mutací, aby našla postup nejúčinnější léčby.

*

Avien upadl do hlubokého spánku, spásného vytržení z nudy, a nevnímal cizího tvora ve svém nose. Pocity tíže zalily jeho horké tělo, dech se mu prohloubil, tep srdce se zklidnil a hlava se naplnila lehkostí, kterou nekazily rušivé sny. Všechny starosti a obavy o budoucnost odlétly do temnoty zapomnění a zůstala pouhá bezbřehá přítomnost odpočinku.

Ze slastné nevědomosti ho vytrhlo protivné šimrání na horním rtu. Pomalu otevřel oči a spatřil na levé straně tváře cosi protáhlého, jako kdyby mu silně teklo z nosu. Sáhl pro kapesník, aby hlen otřel, když vtom si vzpomněl na podivnou pijavici. Natáhl paži k nádobce na nočním stolku, ale dlaň se mu příliš chvěla. Raději napodobil Manjulu a přiblížil ukazováček levé ruky k adžince pokryté hleny. Ta si na něj přelezla pídalkovitými pohyby a přísála se ke kůži. Nevypadala už jako zelená housenka, víc teď připomínala smotek šedé látky. Držela se však pevně i na třesoucí se ruce a nechala se donést až k roztočku. Když ponořil špičku prstu do brčálově nazelenalé tekutiny, pustila se a zmizela pod hladinou.

„Tohle se fakt nedá prodávat,“ konstatoval ekonomicky a představil si, jak by asi mohly vypadat reklamy na léčebný prostředek.

Ukázaly by třeba sportovce, který se zářícím úsměvem vytahuje pijavici z nosu a nadšeně volá, že se mu právě ulevilo. Nebo by zobrazily ekologického aktivistu zapadlého do půli těla v bublající bažině. Z mazlavé břečky by vylovil tlustou svíjející se žížalu a zastrčil si ji do nosu za jásání, jaký má nezemský pocit, že využívá ryze přírodní produkt nezatěžující ekologii Země. Záběr by se ihned stočil na žáby prchající před jeho bolestným řevem.

Avien se bavil vymýšlením dalších podobných legráček a mírně se přitom propadl do dřímot, ale neusnul už hluboce,

převaloval se z boku na bok a otíral si mokré čelo, aby mu štiplavý pot nestékal do očí.

„Už adžinka vylezla?“ vyrušila ho doktorka z polospánku a koukla se do nádobky. „Skvělé, zase je zelená. Dám ji zpět. Podruhé to už tolik nebolí.“ Pohládila ho po ruce.

Tentokrát už věděl, co bude následovat, a musel se dost přemáhat. Kousal se do rtů, ale nechtěl se ukázat jako slaboch. Když mu pijavice mizela v nose, křečovitě sevřel oběma rukama matraci, aby neutekl z postele. Utrpení bylo opravdu menší, ale jen o ždíbec. Přechal palčivou bolest bez křiku, v očekávání dalšího spánku. Adžinka mu vyhověla. Okamžitě upadl do milosrdného bezvědomí.

*

„Už svítá, vstávej!“ masírovala mu Manjula chodidla. S nechutí otevřel oči a pozoroval, jak mu odstraňuje adžinku. Namočila si špičku ukazováčku do výživného roztoku, pak ochucený prst přiložila k nosní dírce pacienta jako lákadlo a počkala, až pijavicovitý tvor vyleze sám ven. Tentokrát nezešednul, ale jeho zelená barva jen trochu ztmavla. Doktorka ho strčila do skleničky a začala uklízet. Odnesla dávkovač a nad postel zavěsila vak pro obyčejnou infúzi samospádem.

„Apolymatu máš v sobě dost. Budeš ho vylučovat měsíc a celou dobu nesmíš alkohol ani drogy. Brals něco?“ zajímala se.

„Podobné vyhazovali z lycea,“ ujistil ji. „Piloti to mají zakázané.“

„Proč chceš zrovna létat?“ podivila se.

„Studuji na kosmotvůrce,“ vysvětlil. „Budu řídit stavby orbitálních stanic, lodí, habitatů. Tam se vyžaduje znalost pilotáže. Je to takový pozemský řidičák. A získají se přitom potřebné zkušenosti pro práci.“

„Míříš vysoko. To je dobře,“ pochválila ho. „Tenhle obor má trvalý nedostatek schopných lidí a nabízí astronomické mzdy,“ dodala opět s nehybným výrazem v obličeji. „Teď potřebuješ intravenózně glukózu s minerály. Skoč si do koupelny, pak ti ji dám,“ pomohla mu vstát z postele. „A nezapomeň, nikomu ani muk. Je to moc důležité!“

„Spolehni se. Budu mlčet,“ přikývl. Když se vrátil zpět na lůžko, vzala mu vzorek krve na laboratorní testy a zavedla mu výživu s látkami, které jeho tělo potřebovalo doplnit. Na čipu odběrového pera navolila vyšetření a zamířila k laboratoři.

Mladá analytička se teprve převlékala a snažila se šátkem zamaskovat fleky na svém krku. Když viděla vzorek, zaskuhrala: „Hele, Manjullo, ještě chrápu, nech mě dopít kávu. To byla smršť,“ vzdychla s nádechem spokojenosti. Dala odběrové pero k přístroji.

„Tohle ve čtvrt na osm ráno!“ vytřeštila oči. Chtěla se na něco zeptat, ale už neměla koho.

„Už je po sedmé? Taky chrápu!“ předstírala Manjula zděšení a vyběhla ven. „Za chvíli se přivalí náš primář a fraktura ještě nemá zobání,“ mluvila a přitom klusala chodbou, aby unikla logické otázce, o níž věděla, že určitě padne.

Za rohem zpomalila a beze spěchu připravila dávku léků pro Maggi Fikerovou, která byla manželkou světoznámého politika Matyáše Fikera. Před dvěma dny si zlomila nohy při pokusu o leviboardování, což v jejím věku padesáti let znamenalo spravedlivý trest za hloupé pokoušení odolnosti kostí. Toužila mermomocí zůstat, aby mohla přijímat návštěvy svých kolegů, a chrápala, až vibrovaly dveře, a tak jí Manjula nechala záplavu pilulkových zbytečností na automatickém servírovacím stolku s uctivým přáním dobrého rána.

Primář se dovalil až po osmé. Za neustálého zívání důležitě prošel všechna oddělení a překontroloval záznamy, že všichni

dorazili již v sedm. Oslava, neoslava, dnes byl pracovní den. Vypil si dvojitou kávu a šel za Maggi, aby jí pověděl o báječném večírku.

Manjula čekala. V půl deváté se s ní spojil Tadeáš Dvořák. Poděkoval jí za péči a chtěl si s vnukem osobně promluvit. Zašla do infekčního pokoje, natáhla ruku nad postel a z insérvu na svém záěstí promítla obraz Tadeáše na stěnu.

„*Jsi v pořádku, Aviene?*“ vyhrkl volající zastřeným hlasem.

„Naprosto v pohodě. Nic mi není,“ odvětil Avien a natočil se, aby měl hlavu blízko snímače a dědeček ho dobře viděl.

„*Horečky nebo nevolnost?*“ ujišťoval se Tadeáš a slyšitelně si odkašlal.

„Nic. Jen trochu zvýšená teplotka, ale už polevila,“ zalhal jeho vnuk.

„*To jsem se uklidnil. Měl jsem tě vždycky hodně rád.*“

„Já tebe taky. Stalo se něco?“ znejistěl divnou poznámkou.

„*Vše OK. Jen jsem se chtěl ujistit, že to zabralo,*“ ukončil Tadeáš spojení.

„Děsné horečky a spasili jsme ho na poslední chvíli, vid?“ ušklíbl se primář, který konečně zavítal nahoru a slyšel konec hovoru. „Dojímavé. Přimo k slzám,“ zašklebil se, „a ty budou, až zanesu všechny položky účtu...“

Chtěl ještě něco dodat, ale vyrušila ho bledá analytička: „Mám výsledky testu na mib-radikály!“ Celá se přitom klepala. „Naměřila jsem sto padesát šest mibů!“

„Ale mibíky jsem nepotřebovala,“ zavrtěla Manjula hlavou. „Dávala jsem přece leukocyty. Jestli jsou v normě,“ využívala výhody žen, které ze sebe mohou dělat totální slepice, když se jim zrovna nechce něco řešit.

„Má vysoké mib-radikály, ale žádné a-polymiby!“ vykřikla zděšeně analytička. „A přitom stupeň mibů svědčí o tom, že ještě nedávno měl v sobě áčka tak ve fázi pětadvacet i víc.“

„Nesmysl. Musí jít o omyl,“ namítla Manjula tónem, jakým se vysvětluje neposlušným pacientům, že opravdu nemohou vstávat z postele. „Nepopletlas to?“ zeptala se podezíravě.

„Mysli! S čím asi? Byl to dnes jedinej vzorek,“ rozčílila se holka a prohrábla si krátké černé vlasy rozčepýřené do účesu smeták.

„Ale...“ začal primář, avšak nechtěl ani pomyslet na to, co ho právě napadlo. „Ale...“ opakoval svoji nedokončenou myšlenku, kterou opět nestihl uzavřít, protože spatřil, jak chodbou běží sestra z příjímací ordinace a běduje: „Asi bylo něco v jídle nebo pití. Potřebujeme posilu. Už dorazilo devět lidí s nevolností a vyrážkou na prstech. A další volají z hotelu.“

Primář dlouhé vteřiny nevěřícně zíral na vyděšenou zdravotnici a úplně přitom cítil, jak střízliví. Únava i kocovina po včerejším mejdanu zmizely.

„Manjulo, kontaktuj okolní nemocnice,“ přikázal. „Potřebujeme převoz pacientů. Vzduchoplán znovu prověřit,“ chrлил pokyny. „Mib-radikály se neobjevily zničehonic.“

„A odkud?“ pokračovala Manjula ve svém slepičení. „Dělaly se tam přece testy na aktivátory polymibů...“

„Jen na ty základní!“ skočil jí do řeči. „Alkohol urychluje mutace a brzy se sem nahrne tak dvě stě padesát lidí z toho vzduchoplánu. A máme tu jen dvacet volných lůžek.“

Zavzpomínal na snímky z podobného případu v Londýně, kde teroristé vypustili aktivátor polymibů z velké tlakové láhve. Útok malou střelou se ještě nevyskytl.

„Avien je potomek Sarie Déwas,“ řekla zamyšleně, jako kdyby jí právě došla situace. „Asi dokázal přežít i vysoké stupně a-polymibů.“

„MANÍ, NEDĚLEJ ZE MĚ BLBA!“ okřikl ji. „Moc dobře vím, co tady pěstuješ!“ připomněl jí. „A Avien není syn Sarie, ale její vnuk. Přes dvě generace by se to samo přenést nemělo,“

zadával se na ni přísně. „Neboj, nepodrazím tě,“ dodal smířlivějším tónem. „Neskutečně mne totiž serou ty zrůdy, co prosazují tyhle brutální metody!“ zasyčel zlostně, aby připomněl, že sám sympatizuje s umírněným křídlem tajného společenství.

„Určitě tušíš, který zmetek zorganizoval ten útok,“ pronesl varování maskované za otázku.

Neodpověděla mu, jenom lehce přivřela víčka a přitom se trochu zachvěla.

„Takže se usilovně modli, ty nepoučitelná kaskadérko, aby ten kluk festovně držel hubu,“ zvedl varovně prst. „A u všech pasažérů vzduchoplánu překontroluj, zda mají uzavřené cestovní pojistky kryjící teroristický útok. Přepokládám, že nikdo nešetřil, a můžeme to rozjet ve velkém. Ale radši to ověř,“ nepomněl praktickou stránku své profese. „A přitom fofrem svolěj pomoc! Máš to přichystaný, vid?“ vyhrkl už za běhu k přijímacímu pokoji.

Manjula přikývla a pustila se do komunikační práce. Prováděla primářův příkaz kosmickou rychlostí, kterou by zahanbila i nejlepší administrativní esa, protože vše potřebné měla již dávno předvolené na insérvu a jen aktivovala uložený seznam operací. Posílala nemocnicím i precizní diagnózu s návrhem na postup léčení.

Vesmírný středověk

Světově známý prvomemistický politik Matyáš Fiker, který objednal útok na vzduchoplán, vstoupil do Ústřední recoinové a preferové banky umístěné ve Washingtonu. Ozbrojený strážce ho dovedl do jednací místnosti zajištěné proti odposlechu a luxusně zařízené tak, aby demonstrovala bonitu své majitelky. Oslňovala mramorovou podlahou, kazetovým obložáním stropu, starožitným nábytkem i sbírkou cenných obrazů a soch.

Nabízela dost prostoru pro malou konferenci, avšak v obřím sále seděl jen doktor práv Bill Hathaway, guvernér banky a vlastník podílů v řadě finančních institucí. Zastával také funkci mediátora tajné organizace fighů, tedy jednatele, který urovnává její vnitřní problémy.

Usadil návštěvu do pohodlné lenošky a nabídl jí sklenku minerální vody z Antarktidy, ale zde jeho zdvořilosti skončily. Vzápětí do místnosti vstoupila hezká zrzavá třicátnice s jiskřivě

zelenýma očima, která se představila jako Darpí Véris. Dodala, že se jí přezdívá Purpí, protože miluje purpurovou barvu, což dokazovalo i její oblečení.

Postavila se za lenošku, v níž seděl guvernérův host, a na hrdlo mu přitiskla hranu své pravé ruky jako symbolickou dýku. Držela ji těsně pod jeho levým uchem. Fiker zesinal vzteky nad svým neskonalým ponížením a cítil se jako kacír vyslýchaný středověkou inkvizicí, která dopředu zná rozsudek a snaží se jen přesvědčit vězně, aby podpořil závěry tribunálu.

Poznal v ženě memozpytku, jak se říkalo speciálním pracovním kontrašpionáže, jež asistovaly fighům při výsleších. Disponovaly schopnostmi poznat nepravdu či neúplnou informaci a včas odhalily pokusy o infiltraci. Prozrazení špioni poté posílali chleboďárcům leda šikovné dezinformace a propadali se na stále horší posty. Někteří až do rakví.

Chtělo se mu nahlas rvát, že něco takového si nezaslouží, protože patří k počátečním šířitelům Prvotního memu a k autorům Wescové deklarace. Vždyť pomáhal slavné Sarií Déwas a jejímu manželovi Tadeáši Dvořákovi založit první evropskou inzónu Eurofarm a tu dnes i zastupuje v prestižní celosvětové organizaci WELP, World's Elite Leaders of Progress. Šlo o uzavřený elitní klub s dost specifickými podmínkami členství, v němž se sdružovaly firmy a finanční skupiny, které přinesly světu nové špičkové technologie a myšlenky.

Přemohl se. Uvědomil si, že Purpí vnímá každé jeho hnutí a jenom by se zesměšnil, kdyby zopakoval to, co už všichni vědí.

„Buňky fighů pracují nezávisle kvůli lepšímu utajení,“ promluvil v angličtině, která mu šla lépe než mozere, jazyk Memijců. „Vždyť je nás málo. V celé Sluneční soustavě máme sotva dva miliony oddaných,“ připomněl. „A naši věrní v Eurofarmu spadají pod mou kompetenci. Učinil jsem jen to, co jsem považoval za nezbytné pro obecné blaho.“

„Slušelo by se sice mluvit vznešenější řečí, ale chápu tvé rozpoložení,“ rozhodil guvernér rukama. „Ostatně, jak by ti někdo mohl vůbec vyčítat, žes zabil pár set lidí? Vždyť nepatřili k fighům. Dokonce ani ty děti, co tam byly,“ mluvil silně arogantním tónem hlasu. „Jenom by mne zajímalo, čím tvá podpora pohřebnictví prospěla našemu hlavnímu cíli. Pamatuješ si ho ještě? Zopakuj mi, kdo jsme, jak pracujeme a o co usilujeme.“

Fiker zalapal po dechu. Dočkal se další urážky! Nevěří mu. Nemohl však odmítnout, a tak začal jako malý školáček opakovat vyznání používané pro detekci loajality.

„Říkáme si fighové,“ recitoval, „protože ctíme *fighire*, druhou část učení o Prvotním memu, ostatním neznámou. Usilujeme o lepší svět, plně řízený jejími zákony,“ zdůraznil.

„Zveřejněné svitky Memijců obsahují pouze první část učení o Prvotním memu, plnou líbivých a mírumilovných pravidel,“ krátce se odmlčel. „Členové prvomemistického hnutí je nadšeně papouškují, aniž tuší jejich skutečnou podstatu,“ vložil vlastní poznámku, aby připomněl své kazatelské začátky.

„Jsou naší náborovou základnou,“ pokračoval v předepsaném vyznání, „a ovlivňujeme je minimálně. Hledáme mezi nimi leda osoby s vhodnými názory. Takové seznámíme s *fighire*, bojem za lepší svět.“

Vyschlo mu v krku. Udělal delší pauzu a vypil celou sklenici minerálky.

„Snažíme se rozdělit mocné,“ uvedl další část konfese, „a proto vystupujeme jako oddaní spolupracovníci vybraných firem. Získáváme tím finanční prostředky a podporu mezi elitami. Pomáháme hlavně WELPu připravujícímu pro nás výhodný plán Prométheus...“

„Přeskoč to. Chci hlavně slyšet poslední větu,“ nařídil mu Hathaway.

„Nestojíme o ozbrojený konflikt,“ zabručel Fiker otráveně, „a tak upřednostňujeme převzetí vlády ekonomickými nástroji, infiltrací establishmentu a politickým protlačení vhodných zákonů,“ dokončil recitaci, ale ihned připojil námitku: „Násilné prostředky nejsou úplně vyloučené. Slouží k řešení nouzových situací!“ vyhrkl. „A vzduchoplán byl tím případem. Tadeáš Dvořák ohrožoval svým štouráním cenovou politiku. Svévolně se postavil proti nám...“

„Rozpor,“ narušila jeho litanii Purpí stojící za jeho zády. „Slovo ‚svévolně‘ je nepřesné.“

„To je dvacet let stará historie,“ namítl Fiker. „Dva členové naší buňky tajně prováděli experimenty s cílem snížit cenu apolymatu. Klesla by tím masová spotřeba levnějších léků, takže Eurofarm by celkově vydělával méně...“

„Zisk potěší podílňíky,“ vyštěkl ostře guvernér, „ale nebavíme se o jejich radosti.“

„Zkrátím to tedy,“ pokrčil Fiker rameny. „Vyloučili jsme je. A hlavního iniciátora jsme vyhnali do jedničky. Jako exemplární případ. Mazák nebo Mazaný, tak nějak se jmenoval. Už si to nepamatuji přesně. Šlo o rodinného přítele Tadeáše Dvořáka, který se kvůli tomu naštvál a z trucu odmítl přijmout *fighire*.“

„Slovo ‚z trucu‘ nevystihuje podstatu,“ ozvala se opět me-mozpytka.

„Dobře, Dvořák se proti nám neobrátil hned. Radikalizoval se až před jedenácti lety, po smrti své manželky Sarie Déwas,“ vzdychl Fiker. „Šlo tehdy o hrubou chybu bezpečnostního manažera, který přijal svého kamaráda. Ten ale nehledal práci. Jeho děti zemřely, protože neměl prostředky na apolymate. Na valentýnském firemním večírku zabil tři své kolegy a sebral jim zbraně. Pak zastřelil Sarií Déwas, obě její děti i s životními partnery a dalších dvacet dva lidí. Znamenalo to pro nás hroznou ztrátu.“

„Pořád kroužíme kolem ceny apolymatu jako planetky kolem sluníček,“ ušklíbl se guvernér. „Eurofarm zaplatil dost za její udržení na nebeské výši. Kdyby ji před dvaceti lety trochu snížil, tvá buňka by se neoslabila o dva členy. Dvořák by se ne-naštval, ale pracoval by pro nás. Sarie by dál tvořila nové vynálezy násobící zisk Eurofarmu. Zůstala by totiž naživu, a jiní též,“ zdůraznil. „Nemusel bys vyvraždit vzduchoplán,“ zvedl káravě prst.

„Vzpomínáš si, co říká náš nejlepší vykladač učení o Prvotním memu?“ pohybem ruky spustil provirt a vyvolal výňatek z přednášky svého nemanželského syna, který byl memoanalytikem, žil na Marsu a říkal si přezdívkou Ipuků.

Na plátně se zjevil albín s rudýma očima a nádherným zpěvným hlasem pronesl v mozere: *„Dokonalost kruhu příčin a následků se nejlépe projeví, když se zlý úmysl obrací proti jeho tvůrci,“* pozvedl paže k nebesům. *„Význam rčení skrývá více směrů pro úvahy...“*

Hathaway ukončil projekci a ostře se podíval na svého hosta.

„Vysoká cena apolymatu je přece tajným tunelem, kterým financujeme náš plán,“ oponoval Fiker stále v angličtině, ačkoli cítil, že ukázka znamenala i jemnou pobídku, aby o tak závažných záležitostech mluvil řečí, v níž byly sepsány svitky Prvotního memu.

„Nechápe souvislosti,“ sykla Purpí. „Blokují v sobě pocit viny,“ přitlačila hranu své dlaně na jeho hrdlo, jako kdyby mu toužila setnout hlavu a hodit ji do žumpy.

„A neslyší jiné argumenty než recoiny,“ mávl guvernér otráveně rukou a pokynul memozpytce, aby zanechala monitorování a posadila se do bočního křesla.

„Hovořme tedy o financování fighů,“ pokračoval. „Naše banka detekovala, že Tadeáš Dvořák stihl půl hodiny před smrtí zadat jeden převod. Všechny své preferenční body

daroval vnukovi Avieniu Helmovi, který se tím stal VIP osobou. Zdědí navíc polovinu Dvořákova zakládajícího podílu v Eurofarmu, čímž získá právo vrtat se v jeho interních dokumentech.“

„Ten potíziista přežil, protože mu doktorka tajně dala implantát,“ zabručel Fiker. „Snadno to napravím.“

„Primář Markus Raetz se osobně zaručil, že Manjula nic takového neudělala,“ zakabonil se Hathaway, znepokojený agresivní reakcí svého hosta. „Možná lže, ale v současné situaci nehodlám jeho svědectví zpochybnit, jelikož spoustě fighů se tvá akce nelíbí. Nic nepřinesla, jen maléry,“ zlostně bouchl pěstí do stolu.

„Bylo přece nutné zničit škůdce!“ bránil se obviněný. „*Fighire* žádá, aby se svět očistil od všech, kdo škodí jejímu šíření.“

„Příliš ničivý úder se vrací v mocné ozvěně. *Fighire*, Příhody, část 13,“ připomněl mu guvernér. „Stačilo zlikvidovat jen Dvořáka. Místo toho jsi udělal vyhlazovací monstr akci!“ zamračil se tak zle, jako kdyby chtěl sám vraždit. „A tuhle pitomost jsi spískal zrovna ve chvíli, kdy se k naší základně na Saturnově měsíci Rhea blíží čínská přepadová jednotka!“

Odmlčel se a probodl Fikerovu tvář rozhněvaným pohledem, ale nenašel na ní lítost nebo pocit viny, leda ukřivděný výraz malého kluka, který se právě doslechl, že jím vybudovaný hrad z písku byl nazvaný nebezpečnou haldou ohrožující ostatní děti.

„A základna na Rhee, která je klíčovým prvkem pro náš plán,“ rozběsnil se Hathaway, „teď nemůže vetřelce zničit jadernými zbraněmi, aby ještě více nepobouřila veřejnost!“

Znovu pohlédl na svého hosta. Ten se stále tvářil jako světec upalovaný za pravdu.

„Pořád nechápeš souvislosti, vid’?“ zavrtěl guvernér hlavou.

„Je tedy mou povinností zasáhnout jako mediátor. Část cestujících totiž teroristický útok přežije a určitě rozpoutá kampaň proti prvomemistům. Veřejné mínění už teď vře vztekem. A my nechceme, aby se sjednotilo!“ připomenul strategii *fighů*. „Další mrtví by situaci jen zhoršili. Zakazuji ti zavraždit kohokoli z těch zachráněných!“ přikázal ostře. „Tvá buňka *fighů* v Eurofarmu bude v budoucnu řešit všechny problémy jen zákonnými prostředky. Ber to jako moje *savgoreifa*!“

„Přijímám,“ špitl Fiker odevzdaně. Výzva *savgoreifa* byla popsána ve *fighire* a znamenala striktní požadavek. Každý, kdo se mu vzepřel, riskoval smrt.

„To ještě není vše,“ houkl na něj Hathaway. „Zařídíš taky, aby žádný prvomemista neobsadil místo po někom, koho jsi zavraždil ve vzduchoplánu. A Uqire musí okamžitě pryč ze Země. Poskytneme mu novou identitu a pošleme ho na Mars. Vše bude na tvé náklady.“

„I to přijímám,“ neodvážil se Fiker protestovat. Své rozčarování vyjádřil jen smutným svěšením hlavy.

Položil ještě několik upřesňujících otázek ohledně převodu preferenčních bodů a poté se rozloučil. Opustil luxusní kancelář s jistou úlevou, že útrpné sezení končí, ale i s vnitřním zklamáním, že nikdo neoceníl jeho snahu. Vykonal vše jen pro nový lepší svět řízený *fighire*!

„Proč spáchal tuhle zbrklost?“ obrátil se guvernér na memozpytku, když se za provinilcem zavřely dveře. Sotva to dořekl, uvědomil si, že pokračuje v angličtině. Nechtěl kárat sám sebe za opomenutí, a tak mluvil dál ve své rodné řeči. „Když blábolil, dávalas mi divná znamení. Nerozuměl jsem jejich významu.“

„Naznačovala jsem ti, že z něho cítím smrtelnou nemoc,“ objasnila Purpí. „Zbývají mu maximálně dva roky života. Tuší, že se nedožije realizace našeho plánu. Psychicky se chystá

na svůj skon. Bere ho jako cestu do jiného světa. A žel nejen u sebe, ale i u ostatních.“

„Čtyřicet šest let se fighové připravují na Epmem, Epochu Prvotního memu, kdy pravidla *fighire* začnou platit pro všechny,“ vzdychl guvernér. „Bylo mi třicet, když jsem začínal organizovat boje za lepší svět. Dnes jsem dědek schovaný pod plastickými operacemi,“ pohlédl do zrcadla na svou mladicky vyhlížející tvář.

Nitro se omladit nedalo a on se cítil unavený neustálým vyčkáváním na okamžik slávy. Chápal Fikera, i když s ním nesouhlasil. Sám někdy toužil spustit akci okamžitě a neodkládat její zahájení na plánované datum, které nastane za tři roky a devět měsíců. Během tak krátké doby se postavení fighů příliš nezlepší. Přípravy probíhaly pomaleji, než se doufalo, a jejich dokončení by si žádalo dalších padesát let, avšak nešlo dál napínat trpělivost členů na skřipec věčného čekání.

„Kdy budu vozit vnoučata v kočárku?“ zajímal se, aby přišel na jiné myšlenky.

„Ipukú se pořád soustředí na plán,“ odvětila Purpí neurčitým tónem hlasu, jímž zastírala svou touhu po vlastním světě ženského uspokojení. „Asi odložíme miminka až na Epmem.“

„Zase čekání. Pilný Ipukú mi dělá radost v jedné věci, v otázce následovníka už ne,“ posteskl si. „S manželkou mám jen dvě holky. Starají se leda o svou vizáž, podobně jako ona.“

„Buď rád, že jsou naživu,“ připomněla mu Purpí. „V tom vzduchoplánu letělo dost dětí. Zahynuly tam celé rodiny,“ bolestně přivřela oči. „Dotýkala jsem se Fikera s krajní nechuť. Chtělo se mi z něho zvracet,“ opovržlivě se ušklíbla. „A dělá se mi zle z představy, že bude ještě ubližovat sirotkovi Avieniu Helmovi. Je to přece vnuk slavné Sarie Déwas!“

„O mladíka se neboj, Purpí,“ řekl guvernér konejšivě, protože znal její citlivou povahu. „Má teď na kontě víc preferenčních

bodů než ty. Jejich převod už proběhl. Ani já bych ho nedokázal anulovat. Fiker s tím taky nic neudělá. Může jen Helmovi omezit přístup do správní rady. Aspoň se kluk bude víc věnovat studiu. Končí školu už za rok a půl. Brzy ho potkáš jako velkého šéfa,“ ujistil ji.

*

Čínský trajekt *Nefritový kůň* se nacházel jen týden letu od Saturnu. Odstartoval z Marsu před šesti měsíci a celou dobu plul vesmírem setrvačností, stejně jako to činily mnohé nákladní lodě provádějící levný transport zboží po Sluneční soustavě. Navedly se na vhodnou meziplanetární trajektorii a poté se svěřily pilotním AI. Lidské osádky k nim dorazily až poblíž cílových stanic, aby je překontrolovaly a nasměrovaly na parkovací orbity.

Vědecká výzkumná základna na Saturnově měsíci Rhea, nejdůležitější kámen ve hře fighů o moc, uvítala *Nefritového koně* ve velkém předstihu. Poslala k němu sedm kosmických stíhacích bitevníků, které oficiálně nevlastnila. Šlo o moderní stroje třídy Heliod vypadající jako poloviny protáhlých eliptických čoček. Trojice fúzních pohonů umístěných na jejich rovné zádi jim dávala obrovský převis v tahu, takže musely mít pilotní křesla vybavená kvalitními akceleračními kompenzátory, aby lidská posádka přežila i krátkodobé zrychlení až třiceti gé. Likvidovaly protivníky samonaváděcími střelami a raketami, v čemž jim pomáhaly i bitevní drony metané z pumovnic.

Letka heliodů se shromáždila ve volném vesmíru na místě ležícím padesát gigametrů od *Nefritového koně*, což odpovídalo zhruba třetině vzdálenosti mezi Sluncem a Zemí. Nechtěla, aby ji zachytily jeho Hadí oči. Nazývaly se tak systémy pro monitorování okolí, které tvořily povinnou výbavu všech lodí.

Prováděly rychlé skenování okolního prostoru, sestavovaly záznam průběhu cesty a hledaly tělesa s kolizními kurzy. Pokud našly něco nebezpečného, buď to zničily palebnými jednotkami, nebo poslaly pokyn pilotní AI, aby se tomu vyhnula.

„Zasranej idiot, co vyvraždil ten švýcarskej vzduchoplán,“ bručel velitel jednoho heliodu, s volacím znakem 578 světélkujícím na jeho skafandru. „Komplikuje nám život.“

„Netušil jsem, že dnešní stíhačky vrhají šutry,“ vtipkoval mladý kopilot 640, který dorazil na Rheu teprve před měsícem a zaučoval se do pilotáže.

„Budem první kosmičtí prakovníci,“ sykl pilot 578. Otráveně pohlédl na záběr bezpečnostní kamery snímající obsah jejich pumovnice. Vezli v ní dvacet metrakových balvanů, skvělou výzbroj pro středověké katapulty. „Rozmetáme trojskou herku a nezopakujeme tak Homérový doby,“ prstem ironicky cvrkl do snímku trajektu.

Staříčkový *Nefritový kůň* vozil zásoby na Saturn už dvacet tři let. Navenek vypadal jako omšelý kvádr, stejně jako jiné nákladní lodě, ale tentokrát svou kmetskou podobou klamal. Číňané ho upravili pro skrytý převoz přepadové jednotky. Aniž mu změnili vnější vzhled, přidali do jeho nitra mohutné pancéřování a palebné moduly. Prvomemisté měli naštěstí hodně příznivců a akce se včas prozradila. Upozornění přišlo pozemské centrále dokonce od sedmi tajných agentů, kteří pracovali nezávisle na sobě a neznali se.

Těžce vyzbrojený obrněnec se nedal zničit konvenčními raketami a použití silnějších zbraní by jen vzedmulo oceán hněvu. Spolky prvomemistů byly teď podezírány, že vyvraždily vzduchoplán, na němž cestovali jejich odpůrci, a tak se nehodilo, aby ještě zmizel pancéřovaný trajekt poblíž stanice vybudované na nátlak jejich příznivců.

Bude nutné přesvědčit svět, že *Nefritový kůň* se srazil

s meteorickým rojem. Nikdo nejspíš neuvěří, že šlo o náhodu, avšak podá se tím důkaz, že vědecká základna na Rhee sice žárlivě střeží své soukromí, ale s průmyslovými špiony bojuje jen konvenčními prostředky. Nevlastní tedy ničivější zbraně a není třeba ji zpacifikovat razantnější vojenskou akcí.

„Jak nás Čínani vypátrali?“ nadhodil 640 a zadíval se na snímky *Nefritového koně*.

„Asi sledovali pohyby nákladů, ale i tak zjistili jen zlomek pravdy,“ ušklíbl se 578. „Rusové vyšťárali víc. Před čtyřmi lety nám ukradli jeden heliod. Naštěstí nevěděli, jak se s ním létá, a vybuchl jim. Všechny naše lodě byly ihned přemístěné na Rheu,“ hořce vzdychl. Pamětníci často vyprávěli o zlatých časech, když se sídlilo na Marsu, plném zábavných center.

„A Saturn budil nadšení akorát v začátcích kolonizace vesmíru,“ pokračoval v proškolení nováčka, „pak se aktivity přesunuly k bližšímu Jupiteru. U Saturnu jsme zůstali jen my a technika. Spravujeme pár desítek výzkumných satelitů pro různé spolky. Sem tam pošle někdo i něco špionážního, ale máme všude špehy a včas se dozvíme o každém pokusu. Upravíme jejich zvědy a krmíme je dezinformacemi,“ zazubil se. „Naši podstatu tajíme i před rekruty, které hledáme mezi prvomemisty a seznamujeme je s *fighire*, druhou částí nauky o Prvotním memu. Zasněžíme je, teprve až se osvědčí v akcích.“

„*Fighire* je skvělá!“ vyhrkl 640 nadšeně. „Už se těším, až celý svět bude žít podle ní a její odpůrci upadnou v opovržení,“ zdůraznil povýšeně, protože sám se ocitne mezi jedinci sklízějícími obdiv a úctu. „Můj táta vydělává pětinu toho, co já tady. A to má podíl...“

„STOP!“ okřikl ho velitel. „Neprozrazuj nic osobního. Ani své jméno!“ podíval se na mladého kolegu přísně. „Jsi 640, nic víc. Až skončí výcvik, vrátíme se do civilu. Čím méně toho druzí vědí o tobě a ty o nich, tím déle budeme žít v klidu a bezpečí.“

„Omlouvám se,“ špitl 640 pokorně. „Rhea má samá divná utajení,“ vzdychl. „A chyběj tam ženský,“ posteskl si. „Prý se každému jednou za měsíc dává třídenní dovolená v bordelu na Marsu,“ ujišťoval se.

„Jo, ale říkej tomu radši Adamův ráj! Tak se ten podnik nazývá,“ napomenul ho velitel. „Všechny holky tam obětavě slouží *fighire*, tělem i duší, a nehodí se o nich mluvit jako...“ nedopověděl.

Přerušila ho výzva ke spojení. Nejstarší pilot 403, vůdce jejich letky, právě vysílal finální pokyny k útoku.

„Bude to vo držku,“ sykl 578, když relace skončila. „Do závěrečné útočné vlny dali ty nejzkušenější. Mě a 403,“ konstatoval trochu potěšený, že si ho tak považují, ale jeho obavy byly silnější než radost.

AI všech heliodů prováděly ještě poslední úpravy heliocentrických trajektorií tak, aby bitevníky letěly rychlostí o pět kilometrů za vteřinu vyšší než čínský trajekt a ve vhodném bodě protnul jeho dráhu.

I jejich piloti se připravovali. Zavedli si do nosů modré pijavicovité implantáty *vaduri*. Když přetrpěli bolest napojení, uzavřeli si průzory skafandrů a odčerpali vzduch z kabin, aby zabránili ničivému vichru dekomprese, kdyby náhodou došlo k průrazu pláště nebo předního průhledu.

Útok zahájily první tři bitevníky. Jejich piloti převzali řízení a zapnuli passapertory, hlavní tajemství Rhey. Urychlili se jimi na céčko, tedy na rychlost světla. Ve skutečnosti letěli pořád původní prostorovou rychlostí a po stejné heliocentrické dráze jako předtím, jen uspíšili své přesuny sérií mikroskoků. Heliody se nyní posouvaly po trajektoriích připomínajících tečkované čáry. V bodech skoku, když se po nepatrný zlomek vteřiny pohybovaly jen prostorovou rychlostí, jejich osádky vždy krátce spatřily okolí. Viděly tak něco podobného sledu obrázků, které

byly nasnímané v určitých odstupech cesty a poté promítnuté rychle za sebou. Nadsvětelné lodě tak pořád zůstávaly součástí prostoru a vztahovaly se na ně přísné zákony nebeské mechaniky a fyziky, což omezovalo možné směry jejich pohybu.

Passapertory navíc nesnášely poruchy jednodlosti prostoru. V takových místech se ničily stejně jako motory letadel v oblacích prachu písečných bouří nebo závodní auto při najetí na hlubokou díru ve vozovce. Lidské oko vidělo tyhle anomálie jako prázdny vesmír, jímž také byly, avšak jen při pohybu prostorovou rychlostí. Existovaly sice přístroje pro zjištění zrádných úseků, ale musely se umístit přímo do měřeného místa. Jedině biologický implantát *vadure* umožnil spatřit ohrožení na dálku.

Piloti kličkovali mezi nebezpečnými zónami podobně, jako kdyby pluli na kluzáku po moři plném skrytých útesů a mělčin. Několikrát měnili kurz, aby obletěli ošklivé části, a poté se zase vraceli na původní trajektorii. Sto megametrů před cílem snížili rychlost na nepříjemnou desetinku céčka. Bitevníky při ní vibrovaly, protože je rozechvívala příliš nízká frekvence skoků.

Když se přední heliod ocitl megametr před nákladní lodí, vypnul passapertor a blížil se k ní jen relativní rychlostí pouhých pět kilometrů za vteřinu. Vysadil bojový grid, který bude vysílat navigační paprsek pro přesnější zaměření bomb při dalších náletech.

Zbylé dva bitevníky první vlny zpomalily na prostorovou teprve padesát kilometrů za zádi *Nefritového koně* a z pumovnic vymetly dohromady osm tun štěrku určeného jako předstřel. Drobné kamínky se postupně rozpínaly do širokého oblaku.

Všechny heliody první vlny poté opět aktivovaly passapertory a desetinkou céčka proletěly kolem trajektu, a to bez potíží, protože jeho okolí nebylo ještě zamořené troskami.

K zádi *Nefritového koně* se blížil obří mrak. Vypouštěl se

narychlo, bez přesného zacílení, nicméně jeho šířka zaručovala, že zasáhne aspoň malou částí. Obranný systém trajektu stihl zničit jen pár kusů. Ostatní dopadly na zád' a klouzaly i po bocích.

Nefritový kůň se pokryl záblesky, jak se kameny vypařovaly při nárazech na něj, až se chvílemi zdálo, že chrlí oheň. Relativní rychlost pět kilometrů za vteřinu proměnila každý kamínek v explozivní granát obsahující TNT o trojnásobku jeho hmotnosti. Trojská herka přišla o všechny antény radarů a část pomocných zaměřovačů palebných jednotek.

Další dva heliody, které dorazily o deset sekund později jako druhý nálet, přešly na prostorovou rychlost už sto kilometrů za zádí trajektu, aby pilotní AI mohly dobře využít naváděcí paprsek vysílaný z bitevního gridu pro korekce trajektorií.

Po čtvrt minutě, když se bitevníky přiblížily k cíli na dvacet pět kilometrů, vypustily z pumovnic téměř pět tisíc menších kamenů s hmotností od jednoho do tří kilogramů. Poté prolétly kolem poničeného protivníka, sice už obklopeného úlomky vymršťenými zásahy prvního náletu do okolí, ale těch bylo ještě málo, takže se jim snadno vyhnuly.

Do *Nefritového koně* udeřila skoro polovina těžkých kamenných projektilů. Změnila jeho zád' na promačkaný cedník a servala většinu výbavy z boků trajektu. Několik kusů se probouralo hlouběji, ale zastavilo se na silném zadním pancíři.

Pilot 578 vyrážel jako poslední, a to společně s bitevníkem velitele letky, aby rozbili nitro bezbranného cíle. Přešli na prostorovou rychlost už dva megametry za zádí *Nefritového koně*. Pilotní AI prováděly šest minut korekce dráhy, aby přesně navedly středověké střely. Dvě stě kilometrů před cílem otevřely pumovnice a postupně z nich uvolňovaly metrácové balvany za neustálého zrychlování fúzními motory, takže vytvořily útočnou řadu.

Oba heliody pak zahájily nejobtížnější manévry, a to průlet kolem poničeného trajektu, už obklopeného množstvím trossek. Prokličkovat mezi nimi relativní rychlostí pět kilometrů za vteřinu by se rovnalo leda šílené adrenalinové hře na náhodu. Naštěstí *vadure* uměla při skocích pro svého pilota zpomalit čas.

578 přenechal řízení celého bombardovacího manévru kopilotovi a soustředil se. Jakmile se pumovnice vyprázdnila, začal zatáčet doleva s přetížením dvanácti g. Když se k trajektu přiblížil na dohled, vypnul fúzní motory a přešel na skoky. Současně s tím se ponořil do lokální časové bubliny.

Jeho tělo se pohybovalo pořád stejně, jen mu akcelerovalo vnímání. Zdálo se mu teď, že se bitevník vleče skoro krokem. *Vadure* fungovala milionkrát lépe než nejdřívejší radary a zobrazila mu i ty nejmenší kusy hmoty jako rozměrné šedé obláčky, což bylo výborné pro spatření drobných ojedinělých objektů, ale hodně špatné, pokud jich poletovalo příliš mnoho.

Když míjel trajekt, měl ho téměř kilometr a půl po pravoboku, ale spousta fragmentů byla vymetená i do téhle vzdálenosti a vějířovitě se rozptýlila po prostoru. Snažil se myšlenkovými pokyny upravit polohu bodů skoku tak, aby se vyhnul všem zrádným místům, ale nikde neviděl volnou cestu. Obláčky, jimiž mu *vadure* naznačovala nebezpečné úseky, se slévaly v jednolitou šedou stěnu.

Nasměroval heliod aspoň na trochu světlejší pruh, kde očekával skulinu. Byla tam, ale netrefil se přesně do jejího středu. Vnímá náraz do pláště lodi, naštěstí lehký. Poté se již dostal za kritický úsek. Vyklouzl z časové bubliny a zhluboka dýchal. Hluboké ponory rychle vyčerpávaly psychické síly.

Mladý kolega byl vyplašený a plný černých představ, ale mlčky přebral řízení a začal řešit krizovou situaci, aby se předvedl

jako správný voják. Vypnul pohon a vypustil ven videodron pro zjištění rozsahu škod.

„Bylo to jen něco malého,“ oznámil radostně veliteli heliodu interní komunikací. „Udělalo nám to úzkou čtyřmetrovou trhlinu v horní části pláště. Nejde skrz, ale radši nechám v kabině vakuum, abych nenamáhal trup přetlakem.“

„A tohle je od našeho gridu s rušičkou,“ dodal a promítl záznam, který jim přišel. „Vyrovnal rychlost s trajektem a z dálky ho sleduje.“

Všechny metrakové kameny zasáhly. Udeřily postupně, jeden za druhým, a dokončovaly dílo svých předchůdců. Ty úvodní rozbily zadní pancíř. Další dolétly až k reaktoru a prorazily jeho kryt včetně nádrží na kapalné deuterium, které teď vytékalo a pokrývalo zád' mrazivou jinovatkou. Následující středověké střely smetly vnitřní přepážky a probouraly se do nákladního prostoru, kde rozmetaly obří kontejnery. Čtyři balvany se přitom hodně vychýlily a rozpáraly pancéřované boky lodě jako plech konzervy.

Poslední útočné kusy měly již volnou cestu a prolétly naskrz poničeným trajektem až k přídi, vytrhly čelní pancíř, stavěný jen na náraz zepředu, a vystřelily ho do vesmíru jako špunt z gigantické láhve šampaňského. Z čínské trojské herky zůstal jen kovový popraskaný kvádr bez horní a dolní podstavy.

Ničení ještě neskončilo. Vzápětí se vznítily zásoby munice, které si vezla vojenská jednotka. Granáty řetězově explodovaly a jeden za druhým plnily okolí střepinami. Vypálené projektily a rakety se odrážely od stěn trajektu a dokončovaly mletí obsahu. Iniciovaly se i některé protipancéřové střely a ještě více proděravěly pochroumaný vnější plášť trupu.

Do vesmíru vylétlo i několik bojových dronů, které přečkaly zkázu. Zapnuly manévrovací trysky, kroužily kolem vraku jako ptáci hledající něco k snědku a usilovně pátraly po útočnicích.

„Vojáci chrápali v umělém spánku,“ mladík zvětšil detail jednoho boxu ve tvaru rakve. „Maj vakuovej budíček...“

Chtěl ještě něco dodat, ale přerušila ho urgentní zpráva.

„403 se neozývá! 578, překontroluj tuhle oblast!“ přišlo vysílačkou od velitelů na měsíci Rhea spolu s udáním očekávaných souřadnic mlčící lodi.

„Zaměřuji,“ špitl nováček 640 a spustil propočítávání optimálního kurzu.

Nechali pilotní AI provést celý přibližovací manévr, ale kolem udaného místa našli jen trosky rozmetané do širokého prostoru a rychle se vzdalující od sebe. Pilot 403 asi narazil do těžšího úlomku z trajektu a kinetická energie jeho heliodu se přeměnila v ničivou explozi, jejíž účinek posílila i plasma uniklá z fúzního reaktoru.

„JAK JE TO MOŽNÝ?“ vykřikl 640 pobledlý ve tváři. Jeho iluze, že bude pilotem neporazitelných lodí, se právě roztříštila na tisíce střípků, které zaplnily celou obrazovou projekci Hadích očí. Jejich snímače intenzivně skenovaly okolí, ale neobjevily žádné pozůstatky lidské osádky. Nacházely jen drobné fragmenty trupu. Největší z nich měl pět centimetrů.

Pilot 578 poslal na Rheu zprávu o výsledku pátrání a zadal AI příkaz, aby našla vhodný kurz k návratu. Zatímco pracovala, poučoval nováčka.

„Občas slyším kecy,“ začal, „že hravě zničíme pozemskou armádu,“ pronesl ironicky. „Možná ano. Když zaútočíme nečekaně a nasadíme nukleární rakety, a ne zasraný šutry!“ zaklel při vzpomínce na zbytečné mrtvé, nepřímý důsledek čísi akce se vzduchoplánem.

„I nadsvětelný lodě jde rozstřílet,“ konstatoval suše, „pokud víš, jak proti nim bojovat. A máme jich jenom dvacet. Passaporty se špatně vyrábějí a nevydrží fungovat dlouho.“

A složitější bitevní manévry nezvládneš bez ponoru do

časový bubliny,“ pokračoval v instruktaži, „jenže málokdo ovládá tenhle trik dobře. 403 v tom byl mistr nad mistry.“

„A přesto narazil,“ špitl jeho mladý kopilot poplašeně.

„Vesmír zaskočí i ty nejlepší,“ poznamenal 578. „Za necele čtyři roky nás můžou povolat do boje, ale netěš se na to,“ zdůraznil. „Máme stejnou výzbroj jako protivníci, jen létáme trochu rychleji.“

„Já vím,“ přitakal 640. „Kámoš šrotí v náboru členů. Tvrdí, že fighů je málo. Získali jsme zhruba dva miliony věrných, ale většinou jde o elity zvyklé na pohodlí a bezpečí. O politiky, manažery, bankéře a odborníky. Do války můžeme s bídou vyslat čtyřicet pět tisíc oddaných. Těmi Zemi neobsadíme. A najmout si žoldáky, to je prý dost riskantní,“ zabručel, protože i jemu samotnému by se nelíbilo, kdyby nový svět vznikl za přispění zabijáků bez ideálů bojujících pro toho, kdo jim zaplatí nejvíc.

„A ostatní prvomemisté nám taky nepomůžou,“ dodal. „Sice se počítají na stovky milionů, ale nevíme, jak se zachovají při ozbrojeném konfliktu.“

„Správně,“ ocenil jeho názor velitel heliodu. „Bude tedy lepší, když našinci uchopí moc přesně tak, jak to říká poslední věta naší konfese – ekonomickými nástroji, infiltrací establishmentu a politickým protlačení vhodných zákonů. Pak totiž nedojde na žádné válčení a my zůstaneme jen expresní kurýrní službou,“ zvedl varovně prst. „Dost nám to sype a nepřicházíme o špičkové piloty! Těch je totiž proklatě málo. Lodě se nahradí snáz než oni.“

Převzal řízení od AI a pěticečkem zamířil na Rheu. Za týden, až se trosky *Nefritového koně* přiblíží k Saturnu, se k nim vydají znovu. Čínští bojovní roboti už mezitím vyčerpají většinu energie a zeslábnou, takže půjdou snáze zničit.

Katastrofa se zdokumentuje prostorovými snímky pořízenými v maximálním dostupném rozlišení, aby se vyvrátilo

jakékoli podezření, že jde o počítačové simulace, a zničí se záznamy čidel, která přežila zkázu.

Vrak trajektu se nechá letět osamocený jako nový meteorický roj Sluneční soustavy. Desítky let se bude vzdalovat, než se opět začne blížit ke Slunci. Možná se pak najde nějaká šrotovací společnost, která koupí jeho trosky a přetaví je v díly pro novou loď.

Nefritový kůň měl slušnou šanci povstat z ohně jako bájný Fénix. Piloti 403 a 641 už ne. Jen hrstka lidí dokázala využít možností *vadure*. A dost přitom riskovala. Pijavicovitý pilotní implantát měl totiž vražednou biologickou podstatu. Podobal se velmi agresivním polymibům a musely se užívat silné dávky apolymatu, aby se přežila jeho aplikace.

Není dobrých zpráv

Avien ležel týden v izolačním pokoji odříznutý od světa. Různí doktoři a laboranti, kteří za ním zavítali, aby mu kradli krev na nové testy, mluvili vyhýbavě, ačkoli sami toužili po přesných odpovědích. Ze zpětného pohledu musel konstatovat, že udělali hloupost. Kdyby si odpustili své nanicovaté povídačky a přiznali pravý stav věcí, asi by se neudržel a v afektu jim vyžvanil úplně vše. Jelikož mlžili, tak nechal i je v mlhách polopravdy. Tvrdil, že si ze strachu vynutil apolymate, po kterém se dostavila jen slabá horečka a ráno se probudil plnější zdraví než obří dóza s vitamíny.

Nevěřili mu a surově ho mučili. Nenatahovali ho na skřípec nejspíš jedině kvůli tomu, že chyběl v inventáři sanatoria. Nahradili ho ještě krutějším nástrojem. Bezcitně ho trýznili nudou. Prosil je o insérvr nebo aspoň e-knihu, ale všechny jeho požadavky ignorovali. Nechali svého bezmocného zajatce trčet v kobce izolačního pokoje bez jakékoli zábavy.

Lékařští žalárnici mu sice neodpírali procházky, ale směl leda pár metrů do koupelny, kde mu brali často i jiné tělesné produkty. Vítal i tyhle několikaminutové výlety, protože se při nich mohl aspoň chvíli dívat oknem ven.

Zahlédl sanitní gravikoptéry a dovtípil se, že se stalo něco děsivého. Hrůza v jeho osamělých myšlenkách narůstala do podob občanské války nebo ovládnutí světa bandou krvežíznivých potvor, ale nakonec se proměnila v realističtější odhad situace. Střela, která zasáhla vzduchoplán, v sobě nesla nějaký jed a všichni zemřeli. Zůstal naživu jako jediný ze všech.

Ptal se, co se přihodilo, ale zamlčeli mu pravdu a mleli akorát povzbudivé přísliby, aniž by splnili cokoli slíbeného. Po týdnu trápení nejistotou mu milostivě sdělili jen to, že má sto-percentní imunitu proti polymibům. Jakési zátěžové testování prý prokázalo, že jeho tělo umí zastavit mutace. Na celém světě žilo jen sto tři lidí, u nichž se takhle schopnost zjistila. Nevěnovali mu diplom ani cenu pro vítěze, pouze zanesli údaj do databáze jako zdravotní varování, že pacient nesmí dostat transfúzi cizí krve. Ta by mu mohla ublížit.

Když konečně konstatovali, že neobjevili žádnou skutečnost, kterou by ohrožoval ostatní, propustili vězně, ale nesměl do hotelu. Celé středisko se prý evakovalo a není ještě dezinfikované. I v nemocnici údajně zůstala jen ostraha dole u vchodu. Odemkli mu malou společenskou místnost vybavenou provirtem a donesli tácek s jídlem. Má tady počkat, až se vrátí doktorka Manjula, která s ním vyřídí potřebné propouštěcí formality.

Vyvolal si nabídku zpráv, trochu nedočkavě, ale víc s obavami. A dozvěděl se, proč ho sem přesunuli. Na čelním místě uviděl přímý přenos ze smuteční tryzny za mrtvé ze vzduchoplánu. Neměl náladu zírat na dlouhý obřad, když neznal

podrobnosti. Zuřivě chrлил povely na ovládání provirtu a sledoval promítnuté výsledky.

Z dvou set padesáti šesti cestujících přeřžilo jen šest mužů a padesát pět řžen. Všichni zachránění se už dřívě léčili apoly-matem, což vysvětlovalo nepoměr v pohlaví, protože řženám se při pokusech o otěhotnění podával ve větřší dávkce než mužům, kterým větřšinou stačila krátkodobá lokání aplikace. Pánové obdrželi leda výjimečně trochu víc jako doplňkovou léčbu.

Avien napřed našel dědečka v seznamech obětí. Nepřekvapilo ho to, tuřil něco podobného. Dozvěděł se i podobnosti udávající smrt jeřtě v hotelu na zástavu srdce. Potě hledal, kdo na ně zaútočil. Objevil sice souhrn vyřetřování, ale neuvádělo se v něm nic, co by objasnilo důvod útoku.

*

Zveřjenněná zpráva policejních expertů začínela tím, ře všichni útočníci zahynuli. Podle pyrotechniků vezli amatěřsky vyrobenou výbuřninu určenou k sebevraředné akci. Jelikoř ředen dálkově řízený detonátor zůstal omylem zapnutý, přijímal elektrické ruření generované motorem sněřného gravi-skútru a aktivoval se, což zachránilo spoustu nevinných lidí.

Zbrojmířtři, kteří analyzovali pouřžitý minomet, se podívali jeho primitivní konstrukci. Sepsali seznam dílů. Stál na podstavci, který byl nejspíš připravený již před několika dny. Hlaveň na něj byla donesená až později. Teroristé ji vyrobili ze silnostěnné duralové trubky zpevněné bandáží. V souvislé vrstvě na ni navinuli uhlíkový krystalický pásek, jímř jí propůřčili neskutečnou pevnost, ale za závratnou cenu. Samozřejmě nic nezaplatili, před měřícem vyloupili překládací sklad kosmodromu Spojených jaderských řariátů.

Experti na výpočetní techniku zase řasli nad programem

zpracovávajícím obrazy geodetické kamery. V počítači našli i jeho zdrojový kód. S překvapením zjistili, že se jedná o ukradenou část monitorovacího systému Vigil. Někdo si z něho vypůjčil modul pro sledování létajících dronů. Zadal mu rozměry vzduchoplánu jako vstupní parametry a přidal malý podprogram pro řízení palby. Nenapsal žádný složitý algoritmus. Do paměti uložil tabulku předem vypočtených hodnot. Na základě změřené výšky, rychlosti a vektoru letu se z ní vybrala vhodná velikost náměru a zpoždění doby odpalu.

Nejkratší zprávu sesmolil balistický tým. S politováním konstatoval, že přes rozsáhlé pátrání se nepodařilo nalézt dělostřeleckou minu, a tak nelze stanovit, co obsahovala. Zmínil jen to, že v kabině vzduchoplánu se našly prachové částice, jejichž rozbor svědčí o tom, že teroristé někde vykopali meteorit Ohnivého deště, rozemleli ho a rozprášili během výronu plynu.

Znalci svorně doporučili rozšířit systém Vigil i na oblasti v okolí chráněných center, neboť jedině tak půjde zabránit opakování podobného útoku.

*

Avien otráveně dočetl dlouhé pojednání a pak si prohlížel další mrtvé. Jména mu většinou nic neříkala, ale pamatoval si některé tváře. Našel všechny, s nimiž měl dědeček důležitou radu na palubě vzduchoplánu. Když se díval na Adama Torrese, kousek pod ním spatřil jeho vnučku Jessicu Torresovou. Usmívala se na něj.

Bouchly mu nervy. A docela dost. Začal ovocným salátem. Ten barevný zmetek drze ležel na misce, jako kdyby se vůbec nic nestalo, takže odlétl do kouta. Poté došlo na logo místní nemocnice, které nesnesitelně dráždilo pacientovy oči. I židle byly překocené tak, aby zmizely z dohledu. Dvě vzápětí ztratily

nohy, když na ně z výšky dopadl stůl s deskou pokrytou povzbudivými zdravotními slogany. Také hry na poličkách, které neuznaly za vhodné cudně schovat špitální značky, se dočkaly spravedlivé pomsty za svou troufalost. Letěly proti stěnám a jejich vnitřnosti se divoce rozprskly do všech stran.

„A funguje to na kříšení mrtvých?“ zarazila jeho řádění doktorka Manjula oblečená celá v lyžařském, s tvářemi ošlehanými větrem a promrzlá do poslední částice hmoty.

„Dědeček je mrtvej!“ vylítl na ni místo pozdravu. „Proč nedostal stejnou léčbu?“

„A kde si myslíš, že jsem byla, ty pošuku?“ našpulila pusou. „Zmizela jsem první sanitní gravikoptérou, abych přispěla svými zkušenostmi. Jenže většina lidí moc pila na oslavě a skonala krátce po převozu. Tadeáš se nedožil ani toho. Měl vysokou horečku a skolil ho infarkt půl hodiny po hovoru s tebou.“

„Vím. To mě nerozběsnilo,“ vzdychl. „Podvědomě jsem už několik dnů tušil, že se mu něco stalo,“ svěsil hlavu. „Rozhodila mě ona. Proč zemřela?“ Ukázal na projekci vytrvale ukazující Jessičin úsměv.

„Tvoje slečna? Bolí to moc?“ otázala se Manjula soucitně.

„Ne. Jen jsem vedle ní seděl. Pořád se chlubila vardresy,“ přiznal provinilým tónem. „Nemluvila o ničem jiném. Ždímalala ze mne chválu a chtěla, abych ji sváděl, ale byla mi strašně protivná, a tak jsem úmyslně mlčel.“

„Celý Tadeáš!“ přikývla Manjula. „Saria si mi párkrát posteskla, jak se kvůli němu hezky nafintila, ale on ani kvák!“ pohodila hlavou.

„Tadeáš ji měl moc rád a užíval si to,“ řekl Avien dvojsmyslně.

Na firemních večírcích občas zaslechl vtípky o Tadeášově manželství. Prý bylo jen vzorně fungující vědeckou firmou. Sarie údajně nesnášela sex, ale nevadilo jí, když si její muž

vydržoval milenky. Někteří zlomyslníci tvrdili, že si za život užil s tolika kráskami, že by policie rozehnala jejich průvod jako nepovolenou demonstraci, kdyby je pozval všechny na výlet.

„Pro každého je důležitý něco jiného,“ pochopila Manjula narážku. „Pro tuhle místnost úklid.“ Kopl špičkou boty do kusu salátu u křesla. „Dojdu se převléct a uvařit si kotel něčeho horkého.“ Promnula si zkřehlé ruce. „Naštěstí jsem nečekala na dopravu a osedlala si sněžný gravi-skútr, abych tu byla dřív. A dobře jsem udělala,“ pochválila se. „Okna jsou ještě celá. Kdybych se zdržela, spíme na mraze. V minus třiceti!“

Avien se pustil do úklidu. Pracoval za Jessičina neustálého pohledu. Jídlo vyházel, věci otřel a vracel na místo. Schoval rozbité židle do skříně, pochroumal je příliš důkladně a neměl nic, čím by je spravil. Když skončil, díval se dlouze na Jessicu a zkoušel chválit její vardresy. Vymýšlel různé lichotky a rozto- milosti, které se však brzy zdály úplně pitomé i jemu samotnému. Blábolil akorát nesmysly. Tohle už stejně nenapraví.

„Okna celá, ale já lezu za mříže cvokárny,“ zavrčel a vypnul projekci. „Teď to chce jediné dobrou zprávu pro lepší náladu.“

Sedl si do křesla, které přežilo jeho řádění. Soustředěně pozoroval bílou zeď, jestli zůstává stále bílá, což mu připadalo jako nejsložitější činnost, jíž byl momentálně schopný, a čekal na Manjulu.

„Prosím, dobrou zprávu,“ uvítal doktorku, když se vrátila s velkým hrnkem hodně aromatického čaje. Cítil v jeho vůni porci koňaku. Nic však neřekla, jen se posadila.

„Tohle je hloupej fór. Fakt, potřebuju aspoň jednu povzbuzující zprávu,“ zopakoval.

„Přežil jsi,“ odušila suše a dala si pořádný doušek.

„Jo, a jako živý mám starosti. Jaké?“

„Obvinili tě z propagace nenávisti.“

„Vždyť jsem ležel ve špitále!“

„Cestou do nemocnice jsi prohlásil, že za to mohou prvomemisté, což se neprokázalo,“ konstatovala téměř pohřebním tónem.

„Zákon o ochraně soukromí povoluje v privátních hovorech říkat cokoli. A tohle byl ten případ. Mluvil jsem s Dokou!“ vykřikl. Přezdíval tak své o devět let starší sestřenici. Tvrdil, že jde o zkrácenou verzi jména Dominika. Ve skutečnosti ji nazval podle „doke“, anglického hovorového výrazu, který kromě jiného znamenal i proláklinu. Občas překážela stejně tak. A znělo to trochu i jako „dog“, což k ní rovněž pasovalo, protože často vrčela víc než podrážděný pes. Žila v představách, že ji všichni nenávidí, a uměla se jedovatými poznámkami trefit do nejcitlivějších míst těch druhých. Na bratrance útočila umírněně, aby nerozhněvala Tadeáše, který ji soustavně tahal z malérů. Tenhle důvod právě odpadl.

„Existuje pár výjimek. Zakazují se třeba urážky víry druhých,“ pronesla lakonicky. „Tvoje sestřenice si váš rozhovor nahrála a před notářem od přísáhl, že je již dlouhá léta zapálenou prvomemistkou. Tvá slova se tím změnila v nařčení celého hnutí z terorismu.“

„Doka sprostě lže!“ vybuchl. „Vždyť nesnáší prvo-bláboly stejně jako já!“

„A čím podpoříš své tvrzení?“ otázala se ironicky a začala mu vysvětlovat, co vše se událo během týdne, kdy trčel v doktorském vězení. Wescor mu ve zrychleném soudním řízení udělil astronomickou pokutu za propagaci nenávisti, kterou nakonec „milostivě“ zredukoval. Avien přišel o vše na účtu, a to včetně podílu z dědictví po dědečkovi, a dostal tříletý zákaz pobytu v zónách vyšší bezpečnosti, čímž skončilo i jeho studium na Ženevském kosmickém lyceu. Odvolání nemělo smysl, jak Manjula zjistila po konzultaci s právníky, soud by při něm

mohl trvat na zaplacení pokuty v původní výši. Výsledek by šlo zvrátit jedině tehdy, kdyby se podařilo Dominice prokázat křivopřísežné jednání. Chyběly ale důkazy.

„Jak je tohle možný?“ vyjekl se sevřeným žaludkem. „Vždyť jsem byl raněný!“

Jenom zíral, protože se nezmohl na nic jiného. Nerozbil sice okna při svém předchozím řádění, ale nálada mu i tak zmrzla na absolutní nulu. Vzpomněl si na poučku, že největších svinstev se člověk dočká od příbuzných – ne kvůli tomu, že by byli bezohlednější než ostatní lidé, ale pro vlastní naivitu. Neočekává od nich zradu.

„Vítej v realitě,“ odvětila Manjula suše. „Zatím jsi bezstarostně žil pod ochranou velkého pádišáha. Život vypadá takhle,“ rozhodila rukama. „Naštěstí ti zůstaly prefery, jimi nelze hradit škoda,“ dodala. „Jsi teď VIP osobou. Je to výhoda, ale i handicap – kvůli závisti.“

Pokýval hlavou. Znal zákony. Obdržel excelentní hodnocení při zkoušce z WESCU, někdy taky hanlivě označované jako diktatura PAP, v angličtině škvár či brak podle zkratky ze slov produkce, armáda a policie. Nutil se do klidu a zvažoval své možnosti.

Preferenční body, které zdědil, se přidávaly jako bonus ke mzdě vyplácené v recoinech a nepodléhaly inflaci, protože jejich hodnota se odvíjela od normalizovaného balíčku potřeb. Nešlo za ně nakupovat, jelikož reprezentovaly jen individuální účet lékařského a penzijního pojištění. Sloužily také jako měřítko přínosu pracovníka pro wescovou ekonomiku. Na určitá místa se vyžadovalo nejen vzdělání, ale i jejich minimální počet.

Označovaly se dobrým tuctem lidových názvů. Nejčastěji se jim říkalo prefery, pípáky nebo prebendy. Daly se převést i na jinou osobu, ovšem vždy se platila daň činící někdy až devadesát pět procent, aby se ztížily machinace. Zvýhodňovaly se jen

dary mezi přímými příbuznými a manželskými páry žijícími nejméně deset let ve společné domácnosti. Tady se strhávala pouhá půlka. I vedoucí pracovníci směli jednou za rok věnovat limitovanou část svých prebend podřízeným s výhodnou srážkou čtyř pětín, zvanou šefovská pětinka.

Tadeáš jako spoluautor apolymatu, zakládající člen Eurofarmu a prezident prognostické rady Wescoru nahospodařil dva miliony tři sta pět tisíc preferů. Polovina z nich se přidala Avienovi k osmdesáti tisícům po rodičích, čímž se zařadil mezi VIP osoby mající víc než megaprefer. Ačkoli ani nesáhl na práci, již teď získal možnost penzionování a přijali by ho i v paradisu, luxusním důchodovém komplexu pro bonitní klientelu.

„Byl jsem raněný a v šoku. Ani jsem netušil, na co se mě ptá!“ vykřikl rozezlený.

„Tak jsi měl držet hubu,“ odsekla. „Hele, jsem z toho týdne vyčerpaná. Dej mi pár hodin klidu.“ Sebrala hrnek a vydala se do své laboratoře, aby mohla být chvíli sama se sebou.

Avien vztekle kroužil po místnosti a snažil se zastavit tu prokletou obrazovou smyčku v hlavě, která mu dokola opakovala poslední hovor s Dominikou. Nadával na svou příbuznou, dnes jedinou žijící, že ho sprostě podrazila, pak sám na sebe – vždyť ji znal a dobře věděl, co od ní může čekat – a nakonec se rozběsnil na centrální správu Wescoru. Soudy ignorovaly, že byl zraněný, a okradly ho nejen o recoiny, ale hlavně o víru v jejich spravedlnost. Připadal si zrazený celým světem. Když vyčerpal zásobu vulgarit, tupě zíral do stropu, uklidňoval se hlubokým dýcháním a smířoval se s tím, že přišel úplně o všechno.

„Čas nevrátíš,“ snažil se uklidnit, ale v duchu pořád toužil odcestovat zpět na sanitní lehátko. „STOP! Tohle je k ničemu, uvažuj, co podniknout!“ rozkázal si. „První varianta, odchod

do důchodu. Zamítnuto všemi hlasy v počtu jedna,“ zasmál se jízlivě a vzpomněl si na babičku Sariu, která díky Ohnivému dešti přišla o vše včetně své krásy, ale nevzdala se.

Po nebezpečné cestě z Indie se ocitla sama bez prostředků v Čechách a mluvila jen lámanou angličtinou. Oháněla se doktorátem z nějaké zcela neznámé školy a Tadeáš Dvořák ji ze soucitu přijal do své laboratoře na mizerně placené místo pomocnice. Vykonávala tehdy vše potřebné, od úklidu až po čištění vzorků. A vypracovala se na přední expertku světa a jeho manželku. Avien by se musel stydět, kdyby se zalekl prohané sestřenice.

Rodiče žili ve Švýcarsku, ale chtěli se časem vrátit do Čech a vybudovat si vlastní firmu kousek od Brna, rodiště jeho otce. K šestým narozeninám mu věnovali českou vychovatelku Anežku, aby ho učila místní řeč, ale uspěla jen málo, Avien mluvil česky s chybami. Odešla chvíli po jejich smrti, a tak mu po nich zůstaly jen vzpomínky a preference, protože veškeré recoiny cpali do svého snu o vlastním podniku. Naštěstí měl dědeček dost prostředků. Dokud žil. Poté jeho vnuka vykopli z teplého hnízda a ponechali napospas šelmám.

Vybavil si tvář své první holky, černovlásky Françoise. Líbil se mu její přístup k životu, že vlastně o nic nejde, ale mýlila se. Když ji ve třetím ročníku vyhodili z lycea, kladla mu na srdce, ať si z ní nebere příklad. Povídali si pak na dálku. Brzy si však našla nového přítele a rozloučila se, aby svého žárlivce neprovokovala. Dnes by potřeboval její bezstarostnost.

Opakoval si Françoiseino oblíbené rčení, že život je jen hra, a přitom si promítal události posledního týdne. Nebyl jediný postižený. I další šťastlivci, kteří unikli polymibům, nepřečkali následné nálety paragrafů a ocitli se na mizině. Soudy Wescoru jim udělily tvrdé pokuty za neuvážené výroky a neomilostnily ani oběti útoku, které přišly o všechny blízké. Nekompromisně

tlumily vzedmutou vlnu hněvu vyvolávanou prostou otázkou: Proč teroristé nezasáhli první vzduchoplán, ale čekali půl dne na ten, v němž letěli odpůrci prvomemistů?

„Čeho se prvo-zmetci bojí?“ napadlo Aviena. Netěšilo ho, že i jiní měli stejnou smůlu. Vzpomněl si jen na přísloví existující v mnoha jazycích v různých modifikacích, že potrefená husa se vždy ozve.

Teroristé použili primitivní prostředky, ale jejich zkombinování si žádalo génia. Vyšetřovatelé ho nenašli, a přesto prohlásili pátrání za ukončené. A soudy, vesměs kontrolované příznivci Prvotního memu, surově zmrskaly důtkami upletenými z paragrafů všechny, kteří si „drže“ troufli nesouhlasit s oficiální verzí.

„Budu-li tady dřepět a lkát na svou smůlu, nic nevyřeším,“ napomenul sám sebe. „Napřed potřebuji recoins,“ připojil se na AI-JOB server a zamračeně si prohlížel volné pozice v kosmonautice. Nejlepší z nich bylo místo skladníka na brazilském kosmodromu.

Měl nedokončenou školu a zákaz pobytu ve vyšších zónách. Nepomohly ani prefery. Pro VIP výhody, penzi a lékařskou péči směl využívat vše zděděné po rodičích i dědečkovi, ale pro práci obdržel jen tisíc aktivních bodů. Ty ostatní nesly označení pasivních jednotek nepotvrzených jeho schopnostmi ve zvoleném oboru. Pokud neudělá malér v zaměstnání, za každý odpracovaný měsíc se z nich přidá menší část. Teprve po osmi letech se aktivují všechny.

„Mám pro tebe dárek k narozeninám,“ ozvala se Manjula za jeho zády. „Nechala jsem ho dole v ledničce, aby zůstal v bezpečí chladu. Pojď,“ vybídla ho.

Neptal se, ale následoval ji. Uhádl podle zmínky o bezpečí, že chce pokračovat někde, kde se vyloučí riziko odposlechu. Zavedla ho do sklepní márnice, velmi malé místnosti, která by

pojala jedno tělo čekající na odvoz. Místo mrtvoly odpočívala na nerezovém stole velká krabice. Jakmile Manjula zavřela dveře, přešel ihned k věci.

„Nevěřím, že to byli islamisté,“ vyštěkl na ni. „Nemáš nějaké vodítko, jak najít organizátora útoku? Ten samý určitě podplatil i Doku, aby falešně svědčila. Chci toho zmetka dostat.“

„Jsi fakt celý Tadeáš,“ zavrtěla hlavou. „Tušila jsem, že řekneš přesně tohle,“ vzdychla. „Zeptej se na to mého přítele Honzy Mazánka. Možná ti v loveckém úsilí pomůže,“ pokrčila rameny. „Uchytil se v Čechách jako hejtman v Horní doubravské inzóně. Místní jí říkají Hodora. Je to jednička a nepěstují tam prvomemismus.“

„Souhlasil? A není Honza náhodou ten, co ho Tadeáš zničil?“ znejistěl.

„Je, ale udělal to on, a ne ty! A spojit se s ním nemůžu, bylo by to odposlouchávané,“ zdůraznila. „Dopravní společnost zrušila zpáteční spoj odtud kvůli epidemii. Vytáhla jsem z ní letenku do Brna jako náhradu. Odtud dojedeš vlakem do Havlbrodu a pak se nějak dostaneš do správního centra Hodory.“

Ale radši nevyžvaň, za kým cestuješ,“ zvedla prst na znamení důležitosti. „A pamatuj si, že jedničky nedrží pohromadě zákony, ale vztahy. Já tobě, ty zas mně.“ Vyndala z bílé krabice polárkový dort a poté černý bezpečnostní box z tvrzeného grafitu s ocelovými vlákny.

„VIP osoba smí vézt desetikilové zavazadlo nepodléhající kontrole,“ pokračovala. „Při epidemii se moc nekontroloval výdej apolymatu. Ulila jsem ho devět litrů. Dovezeš je Honzovi, čímž si koupíš jeho přízeň,“ přivřela oči, jako kdyby si vybavila bolestnou vzpomínku. „Tvrď, že jde o tvé léky. Nahoře je fiktivní recept,“ promnula si zkřehlé ruce. „Bylo by nápadné mrznout tady dlouho. Pojď. Vezmi box. Pozor, těch deset kilo má přesně.“

„Počkej ještě,“ zarazil ji. „Proč mi vlastně pomáháš? Kvůli Sarie?“

„Chceš znát pravdu?“ vzdychla. „Děkovat mi nemusíš. Děláním to pro sebe. V mládí jsem na tomhle světě spáchala dost zvinestev. Ve stáří jen vylepšuju, co se dá, a pěstuju mem pomoci jiným. Kvůli tomu jsem skončila tady jako pěstitelka adžinek, ale nemrzí mě to. Pojd!“

Popadl těžký box za ucho, dort vzal do volné ruky a vynesl vše zpátky do společenské místnosti. Když postavil věci na stůl, přece jenom jí vyjádřil vděčnost: „Děkuji moc za krásné dárky, Manjulo, něco sladkého teď potřebuju a box se mi bude hodit na osobní věci.“

„Sněž si to celé sám. Pro mě to není,“ odušila. „Mezitím registruji box na tvůj ident.“

Pustil se do dortu ozdobeného vinětou přední italské firmy, která vykouznila ornamentální dílo vymodelované z vybraných druhů zmrzlin vyrobených z ryze přírodních surovin. Jedl pomalu a vychutnával si pamlsek, jedinou příjemnou věc v celém nemocničním týdnu.

Byl přetažený a choval se jako malý kluk. Vybíral čokoládové hvězdičky a kousky ovoce a používal je na stavbu různých obrazců, než je strčil do pusy. Fascinovalo ho, že stačí pohyb lžičkou, a jeho nervy se ihned obalí konejšivým balzámem endorfinů.

Vůbec se mu nechtělo někam cestovat. Nejraději by si půjčil leviboard a plachtil s ním nad alpskými sněžnými svahy. Už ale neměl čím za něj zaplatit. Až zlikviduje poslední drobtý luxusního dortu, o dalším podobném potěšení bude jen snít.

Při mlsání sledoval složitý proces registrace VIP zavazadla na projekcích provirtu. Jeho osobní identifikace putovala do centrální databáze a poté se prováděly pečlivé testy výrobku. Vyškrabával už ojedinělé zbytky zmrzlinové radosti, když se

konečně promítlo, že se vše úspěšně vykonalo, a mohl si zvolit heslo. Vybral si text „DadAm-album“ jako vzpomínku na Jessicu. Musel ho dvacetkrát napsat ovládacím perem, aby se spolehlivě rozeznávaly charakteristiky jeho rukopisu. Heslo by mohl zadávat i přes insérvr, ale tuhle eventualitu raději zablokoval, protože výrobce udával poměrně nízkou úroveň zabezpečení.

Box se aktivoval a spustilo se monitorování jeho polohy, takže se dal vystopovat. Uměl také vyslat tísňové volání při pokusu o násilné otevření.

„Potřeboval bych nějaký insérvr. Nemáš něco?“ otázal se Avien. „Ten můj mi sebrali.“

„Všechny své věci máš dole v pytli, přinesu ti je a najdu pro tebe i batoh,“ ujistila ho.

„Ještě drobnost!“ vytáhla z kapsy kartičku s QR-AI kódem. „Je to kurz češtiny. Opakuj si cestou slovíčka, když chceš mermomocí do Čech, odkud byl tvůj táta. A dám ti pár recoinů na oblečení. Chlapi v jedničkách nechodí v unitongu.“

Jedenáct tisíc špionů

Když Aviena odváželi gravikoptérou do Bernu spolu s úředníky, kteří ve středisku sepisovali škody, všichni nosili unitongy, jak ženy, tak muži, a odění obou pohlaví se lišilo jen použitými vzory. Avienova kombinace těžké krosny a vzdušných šatů z termovláken dlouhých až na paty sice vyvolávala úsměvy, nicméně zapadal do party. V letadle do Vídně spatřil unitongy na třetině žen, ale pouze na desetině mužů. Ve vzduchoplánu do Brna si už připadal divně, protože ho nosil sám a z mnoha lidí sálala ostrá nenávisť.

Na brněnském kotvišti se cítil jako dokonalý exot na odstřel. Dva malí kluci na něj dokonce vyplázli jazyk. Marně se rozhlížel po prodejně oděvů, viděl jen stánky s jídlem.

Vtom postřehl obrovskou třicátnici, o hlavu vyšší než on, ostříhanou na ježka a v zeleném safari oblečení. Držela ceduli s nápisem Avien. Tázavě se na ni podíval. Když kývla, zamířil k ní. Usmívala se, avšak i tak budila bázeň mužskými rysy

tváře, širokým hrudníkem a vypracovanou postavou. Vypadala jako zápasnice, která občas sama vymlátí bar plný chlapů, aby si trochu protáhla tělo.

„Rosamunda Romilly,“ představila se. „Mám tě dovézt za šéfovou,“ promluvila anglicky, čímž mu udělala radost, protože nemusel lámat češtinu.

„Avien Helm,“ odvětil. „Jsem tvůj správný muž, Rosamundo?“

„Jsi, pane,“ přikývla uctivě. „Šéfka má pro tebe návrh. Prý něco kvůli soudu.“

„Lepší oslovení by bylo, ty exote na mizině,“ zavtipkoval. „V unitongu,“ dodal.

„V Praze se ještě vobčas nosí, ale tady jen gatě,“ ušklíbla se. „Když jsem byla malá, chodili v něm leda prvomemisti. Dělal jsem na ně dlouhý frňák,“ zavzpomínala při chůzi do zadní části haly. „Časem se z něj stal ekologické firemní oděv, ale sem ještě nepronikl.“

„Ty nehoruješ pro memijské bláboly?“ zaradoval se, že mluví se spřízněnou duší. „Všichni jsme přece jen nositelé memů, tedy myšlenek, které řídí naše činy,“ uculil se. „Pro blaho světa máme hledat v sobě ten Prvotní mem,“ hodně zjednodušil celé učení.

Lektor, který v Gécolu přednášel memistiku, tvrdil, že memijská civilizace nepovažovala za mem úplně každou myšlenku nebo ideu, jak se domnívali dřívější badatelé, ale jen takovou, která motivuje lidské jednání a obsahuje v sobě nevyvratitelný argument přenositelný na jiné. Uváděl to na příkladu.

Pokud někdo nosí špičaté klobouky, protože se mu líbí nebo je považuje za praktické, jde o jeho vkus či názor. Když si je bere, jelikož to nařizuje dress code nebo módní vlna, jedná se o vynucené chování. Pokud prohlašuje, že všichni, kdo mají

tohle na hlavě, dostávají vyšší platy, pořád nejde o mem. Tvrzení lze dokázat či popřít statistikou.

Nošení špičatých klobouků se stane memem až po přidání odůvodnění, které se nedá logicky vyvrátit a mohou ho převzít i ostatní. Stačí aplikovat i nesmyslnou ideu, třeba něčí fantasmagorii, že se tak oddaluje konec světa. I když jde o kardinální pitomost, není možné ji v přítomnosti rozporovat provedením experimentu.

Takový kloboukový mem nabízí mizivou kvalitu na úrovni bludu, ale přesto může změnit chování postiženého jedince stejně jako těžká nemoc a nakazit i další v jeho okolí. Pokud propukne epidemie, nastane masové nošení špičatých klobouků a v krajním případě dojde i na pogromy všech, kdo je odmítají – vždyť svým zločinným jednáním ohrožují ostatní!

„Jo, znám,“ zazubila se jeho obří společnice. „A všechny církve prý vycházejí z nauk memijské civilizace,“ zavrtěla hlavou. „Prvomemistická PAIW, Primary-AIwork, těmi kecy nasává příznivce jak výkonnej vysavač,“ mávla opovržlivě rukou.

„Mnohá náboženství ji taky využívají,“ přikývl Avien. „Stačí, pokud předstírají, že jim nevadí, když je tam berou jako nástupce Prvotního memu.“

Církve byly považované za kvalitní memy blízké Prvotnímu pro jejich nenapadnutelné, nadpřirozené zdůvodnění a sbírky výkladů. PAIW jim nabízela služby zdarma a pokládala je za vykladače různých úhlů pohledu, třeba křesťanského či islámského vnímání Prvotního memu. Jelikož hnutí prvomemistů neneslo břímě historických chyb a krutostí náboženských válek, mnozí v něm viděli mírumilovnou nauku a klidně ho přibírali do své vnitřní víry jako přijatelnou alternativu, která časem přerůstala ve stále vážnější eventualitu.

„U nás v Salt Lake se tam připojila celá mormonská církev včetně jejího prezidenta a kvora apoštolů,“ vzdychla dlouze

Rosamunda. „A tak jsem konvertovala k ateistům. Chodím jen na OMS, Our Memfree Space. Je to open-source AI-space. Má hlavní středisko v Centrálním Amspace a spoustu příznivců. Všichni usilovně makají a dotahují kvalitu PAIW.“

„Ty nejsi odtud?“ vyzvídala Avien.

„Ne,“ zavrtěla ostře hlavou, „ale znám to tady. Byla jsem tu před mnoha lety na krátké misi,“ přivřela krátce oči, jako kdyby si v duchu promítala nějakou svou příhodu. „Kvůli vzpomínkám jsem se sem svezla s jednou paní, co sem letěla na inspekci místní robotechny.“

„Dělal tam táta,“ informoval ji.

„To je asi dost dlouho, vid?“ pohodila hlavou. „Momentálně tam makaj hlavně roboti,“ otevřela dveře do bočního salónku, v němž to vypadalo jako v samoobslužném bufetu.

Konferenční stůl byl pokrytý miskami s jídlem a hodovala u něho nakrátko ostrihaná zrzka s hnědýma očima a energickou bradou vystouplou hodně dopředu. Nosila jezdecké boty a džínsy se širokým opaskem jako osadnice v dobách Divokého západu, avšak nevisely jí kolty nízko u pasu. Místo ní tahali kvěry dva osobní strážci stojící nehybně vzadu u stěny. Kostkovanou košili si rozepnula skoro až k pupku, což nepůsobilo vůbec provokativně, protože její plochý hrudník nenabízel žádná sousta pro zvědavé oči.

„Gabriela Winter,“ představila se. Ubrouskem si otřela pravou ruku a podala mu ji.

„Avien Helm,“ přijal její pevnou dlaň s příjemně silným stiskem.

„Posaď se,“ vybídla ho. „Po cestě máš určitě hlad. Zvu tě na pozdní oběd.“

„Neodmítnu,“ uvítal pozvánku ke stolu. Naposledy jedl v letadle do Vídně drobnou svačinu. Nabral si salát s kousky lososa na misku a otevřel si nealkoholické pivo.

„Nejsem právnička,“ přešla vzápětí k věci, „ale přečetla jsem si o tobě. Známi ze Solomon’s Stellar Consulting jsou ochotní ujmout se tvého případu.“

„Děkuji, ale nemám čím jim zaplatit!“ vyhrkl udiveně. Pamatoval si, že tahle právní kancelář patřila k velmi prestižnímu konglomerátu a účtovala si exkluzivní ceny.

„Vezmou to zadarmo,“ ujistila ho. „Chtějí jen, abys jim poskytl plnou moc.“

„Klidně jim ji dám, ale je to prý bez šance.“

„Rozsudek soudu ano,“ vysvětlila. „Propagace nenávisti se považuje za trestný čin i v privátním hovoru, jedná-li se o urážku. A není čím dokázat, že tvá sestřenice krivě přísahala,“ napila se džusu. „Tady jsi měl smůlu. Poté Dominika našťěstí pro tebe udělala chybu. Bez tvého souhlasu umístila nahrávku na PAIW a zpoplatnila přístupy k ní. Neuvědomila si, že už jsi VIP. Porušila ochranu tvé osobnosti a máš nárok na vysoké odškodné.“

„Přijmou mne zpět na Gékol, tedy na Ženevské kosmické lyceum?“ zeptal se s nadějí.

„Ne, pořád platí tříletý zákaz vstupu do vyšších inzón,“ zchladila jeho nadšení. „A rodiče ostatních žáků sepsali petici, že si tam nepřejí xenofobní fašistické zvrácence tvého typu. Formulovali to přesně takhle,“ pokrčila rameny. „Přijme tě ale SACN, Space Army College of Nebraska. Má i jeden tříletý směr pro civilní piloty a nemilují tam prvomemisty. Ocení tvé názory. Jde však o inzónu třetí kategorie v Centrálním Amspace. Musíš studovat dálkově.“

„Měl jsem za rok a půl končit,“ zbledl Avien nad nepříjemnou zprávou.

„Vím, ale nic lepšího pro tebe nemám,“ řekla soucitně. „Veškeré výdaje se naučtují tvé sestřenici jako odškodné. Právníci rozvrhnou náklady tak, aby nepřevýšily cenu půlky dědictví po

tvém dědečkovi, kterou sama získala. No, starají se o bonitu protistrany,“ zasmála se.

„Doka zešílí vzteky,“ konstatoval suše, ale bez jakékoli radosti. Jeho život se vydával jiným směrem vymezeným zákazem vstupu do inzón vyšších kategorií.

„A kvůli tomu si nepřejí, abys s ní mluvil,“ zazubila se. „Mohl bys s ní uzavřít smír a přišli by o honorář. A to nesou vždy špatně,“ zdůraznila zvednutím prstu.

„Dokážeš hodit sestřenici přes palubu?“ zajímala se a upřeně si prohlížela jeho tvář.

„Nebyli jsme na jedné lodi. Vždycky jednala jako sobecký solitér,“ odvětil smutně. Chránit Dominiku, to by bylo vznešené, příhodné i pro světce z křesťanského memu, ale také totální blbost odměněná leda mučednickým krachem. Podrazila ho a měl právo na obranu.

„Přijímám,“ souhlasil s povzdechem. „Nepřijdu tím o svou příbuznou, tou nikdy nebyla.“

Gabriela navázala spojení s mladou francouzskou konci-pientkou švýcarské kanceláře. Slečna komolila němčinu a moc se omlouvala, že pro prohlášení nesmí používat překladač. Avien tedy přešel do francouzštiny a nadiktoval v ní potřebné formulace. Ještě při hovoru instruoval svůj insérvr, aby jakoukoli komunikaci s Dominikou přesměroval na Solomon's Stellar Consulting. Nakonec ho Gabriela vyzpovídala o vzducho-plánu, a tak odrecitoval historku stejně, jako ji vyprávěl lidem od Eurofarmu, a přitom dojedl.

„Potřeboval bych si koupit místní oblečení. Kde mají něco skladem?“ vyzvídal.

„Nikde. Jsi poprvé v nižší inzóně, vid?“ uculila se. „Dokonce i v jedničkách už konfekční obchody zkrachovaly. Smetly je virtuální prodejny výhodnějšími cenami a širším výběrem. Poradí ti v nich nekonečně trpělivá módní AI. Vyzkoušíš si

navržené věci v projekci a roboti ti vyrobí oděv přesně na míru. Do dvou dnů přiletí dron se zásilkou až k tobě domů.“

„Smím promluvit, paní?“ otázala se Rosamunda Romilly řízně. Když dostala svolení, pokračovala: „Nějaký pracovní voděvy sem zmerčila ve firemním krámu robotechny, tak deset kiláčů na severozápad.“ Pohlédla na Avienovy smutné oči a nabídla: „Vodvezu tě tam džípem, mladej, ale za trošku tvý krve. A pak i na nádraží.“

„Nevypadáš na upírku,“ podivil se Avien a zkoumal její ústa.

„Vytahuju špičáky až v noci,“ vycenila zuby. „Můj kolega píše práci na polymiby. Hodil by se mu další vzorek stoprocentně imunního. Zatím má jen tři.“

„Rosi,“ zajímala se Gabriela, zatímco její společnice dychtivá krve lovila z tašky potřebnou vysávací výbavu. „Jak se ta imunita pozná?“

„Jo, Elo, nad tím mnozí špekulují,“ odpověděla Rosamunda. „Polymiby jsou maskovaní vetřelci. Maj divnou RNA, co provádí jejich replikaci podle programu uloženýho v DNA, ale s adaptací. Léta si vegetěj schovaní v našich tělech a předstíraj, že jsou pro nás užiteční. Pak je něco podráždí a začnou se množit na jiný mikroby. Projevují se jako vyspělá rakovina.“

Fyzici vyšťárali,“ pokračovala, „že lidskými smysly vnímáme sotva čtyři procenta ze světa kolem nás, čili jen kousek polymibů,“ rozhodila rukama. „Někteří vědátoři soudí, že stoprocentně imunní si v tý skrytý části světa nosí nějakou protilátku, která ty mrchy neutralizuje. Ale jakou?“ pokrčila rameny a vytáhla odběrové pero s laserovou jehlou.

„Jdu tě vysát, mladíku,“ upozornila oběť a zamávala škrtdlem.

Avien zahýbal rukou a vyhrnul si rukáv. „Propalovali mi kůži dost důkladně, ale snad objevíš použitelnou žílu.“

Našla a jen žasl, jak obratně mu odebrala krev. Pochválil

ji: „Upírka se pozná. Jsi nejšikovnější ze všech doktorů, kteří mne poslední dobou vysávali.“

„Chlapi to často říkají, když umíraj v mé péči,“ prohodila, avšak mluvila bez jakéhokoliv nádechu humoru v hlase, spíš v něm zazníval smutek. „Můžem vodejít, paní?“

„Klidně běž, Rosi,“ přikývla Gabriela.

„Děkuji,“ podal Avien svému nečekanému dobrodinci na rozloučenou ruku a znovu ocenil její pevný stisk.

*

Když mladík odešel s Rosamundou, Gabriela přikázala strážcům, aby nafoukli noubagu, jak se nazývala stanová kopule chránící proti odposlechu. Když vše dokončili a překontrolovali funkci rušiček hovoru, pokynula jim, aby se také naobědvali.

Nasadila si utajovací helmu, čímž se dvojnásobně pojistila proti nevídaným posluchačům, a po kolenou zalezla do stísněného nitra noubagy. Navolila svého šéfa. Oba pracovali pro zbrojní firmu patřící mezi podniky, které nezaměstnávaly příznivce Prvotního memu. Jejich majitelé se tak stali nezávislými, ale i hlavními protivníky fighů. Neznali pozadí problému, jen tušili, že cosi není v pořádku. Establishment se v posledních letech podivně štěpil, a nejen názorově. Společnosti kontrolované prvomemisty se začínaly chovat jako uzavřený klub.

Gabriela čekala na spojení skoro pět minut, teprve pak se ozval její nadřízený Bain Smith.

„*Rád tě vidím, svůdná Elo,*“ pozdravil ji sexisticky, což mu vždy odpouštěla. Málokterý chlap obdivoval její mužské tvary. „*Jak dopadl zákaznický audit brněnské robotechny?*“

„Jsou dobří,“ ujistila ho Gabriela. „Účetnictví i robotické linky mají OK. Dodávku splní s menším ale,“ ušklíbla se. „Do

jejich managementu se už nacpala lobby prvomemíků, podobně jako leckde ve Wescoru.“

„Dát, nebo nedat?“ zachmuřil se.

„Dát, ale počítat se zemětřesením u nich,“ navrhla.

„Dám na tebe a dám,“ souhlasil. „Řekl ten kluk něco zajímavého?“

„Ne,“ zazubila se. „Tajil, co mohl. Pašoval deset kilo v batohu, o kterých mlčel, a jel jinam, než povídal. Míří nejspíš za přítelem tý doktorky, co ho léčila.“

„Neztrácela jsi s ním jen čas, Eli?“ nechápal Bain.

„Známý jeho dědečka mu sehnal právníky a školu,“ přiznala pravdu. „Hledal posla dobré zprávy. Když našel v naší podnikové databázi, že jsem zrovna v Brně, tak mne požádal, abych kluka odchytila,“ vysvětlila svou prvotní motivaci. „A když už jsem ho měla v tlapkách, ocenila jsem ho, zda by se nám hodil. Nevyžvanil neznámé ženské všechno, co ví. Neradoval se ze žaloby na sestřenici, ani nelkal, že jí ublíží. Přemýšlí a krotí své emoce.“

„Bude pro nás mít význam? Hodí se nám jako špion?“

„Nevím,“ pokrčila rameny. „Cítím z něho spíš vojáka. Odhaduji, že se vydal po stopě těch vrahů a jede si pro rozumy. Zatím to neumí moc tajit. Ale mohl by nám přinést užitek.“

„Můžeme to s ním zkusit,“ pokýval šéf hlavou. „Klidně ho šoupnu do programu Růst špionů. Je tam letos přes jedenáct tisíc lidí. Jeden navíc...“ mávl rukou a pak náhle změnil téma: „Pamatuješ si, jak jsi u mne dělala konkurz?“

„Samozřejmě. Neuspěla jsem,“ odvětila a čekala. Zнала šéfa. Podobné skoky v hovoru prováděl vždy, když se chystal sdělit podstatnou informaci.

„Řeklas mi, že testy byly k ničemu. Že tvůj talent nejsou grafy a tabulky, ale lidi. Ať tě prozkouším na nějakém úkolu, který se u nás pokládá za nemožný. Vzpomínáš si?“